

GENÇ KALEMLER

Nisan 2019 Beşiktaş Arnavutköy Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi Dergisi

Eylül toparlandı
gitti işte
Ekim filan da
gider bu gidisle
Tarihe
gömülen
Koca koca atlar
Tarihe gömülür

○
Kadar

Turgut Uyar

Kuslar toplanmış
göçüyorlar
Keske yalnız
bunun için
sevseydim seni

Cemal Sireya

Yalnızlığım benim
Çoğul türkülerim
Ne kadar yalansız
yaşarsak o kadar iyi
Canlıca

PROJE SORUMLUSU : AYŞE BUMEDIEN & GÜL PERİ CANDAN AKSAN

DANIŞMANLAR :

AYŞE BUMEDIEN - Kùltür Edebiyat Kulübü

ZEHRA YEREN DAYAN - Kùltür Edebiyat Kulübü

SEVTAP ATABEY - Felsefe Kulübü

HATİCE KIRMACI - Bilim Kulübü

GÜLAY KAZANCIOĞLU ÇİÇEK - Görsel Sanatlar Kulübü

MERYEM OK - Farkındalık Kulübü

SELMA ÇINAR - Toplumsal Projeler

GÜLPERİ CANDAN AKSAN - Girişimcilik Kulübü

MUAZZEZ DOLMACI ÖZKAN - TÜBİTAK Projesi

DİCLE TAŞ - TÜBİTAK Projesi

İLKNUR MÜLAZIMOĞLU - Rehberlik

ÖĞRENCİ KATKILARI :

Özge Narin Irmak

Pınar Kayışoğlu

Nazire Ceren Çatal

İbrahim Deniz Alan

Ecem Aktan

Halim Alperen Kamil

Buse Kemahlı

İrem Şahin

Sümeyye Baki

Zeynep Acim

Elif Naz Gündüz

Selen Sarul

Perisa Mukaddem

Emre Yüksel

Enis Demir

Öykü Kılıç

Sevim Kabaoğlu

Ecem Demirkaya

Zeynep Tuna Akçiçek

Betül Kaplan

Esmâ Nur Usta

Yağmur Nisan Sakarya

Zeynep Tokatlı

Mustafa Berat Karaca

Emircan Tiryaki

Ecem Naz Demirkaya

DERGİ GRAFİK TASARIMI : AYŞE BUMEDIEN

EDİTÖR: AYŞE BUMEDIEN

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl!
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl...
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fışkıracak toprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ.

Ruhumun senden, İlâhi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâmahrem eli.
Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Her cerîhamdan, İlâhi, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-ı mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Mehmet Âkif ERSOY

EY TÜRK GENÇLİĞİ!

*Birinci vazifen, Türk istiklâlini,
Türk cumhuriyetini, ilelebet,
muhafaza ve müdafaa etmektir.*

*Mevcudiyetinin ve istikbalinin
yegâne temeli budur. Bu temel,
senin en kıymetli hazinendir.
İstikbalde dahi, seni bu hazineden
mahrum etmek isteyecek, dahilî ve
haricî bedhahların olacaktır. Bir
gün istiklâl ve cumhuriyeti
müdafaa mecburiyetine düşersen,
vazifeye atılmak için, içinde
bulunacağın vaziyetin imkân ve
şerâitini düşünmeyeceksin. Bu
imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir
mahiyette tezâhür edebilir. İstiklâl
ve cumhuriyetine kastedecek
düşmanlar bütün dünyada emsali
görülmemiş bir galibiyetin
mümessili olabilirler. Cebren ve
hile ile aziz vatanın bütün kaleleri
zaptedilmiş, bütün tersanelerine
girilmiş, bütün orduları dağıtılmış
ve memleketin her köşesi bilfiil
işgal edilmiş olabilir. Bütün bu
şerâitten daha elîm ve daha vahim
olmak üzere memleketin dahilinde,
iktidara sahip olanlar gaflet ve
dalâlet ve hattâ hıyanet içinde
bulunabilirler. Hattâ bu iktidar
sahipleri şahsî menfaatlerini,
müstevlilerin siyasî emelleriyle
tevhit edebilirler. Millet, fakr ü
zaruret içinde harap ve bîtap
düşmüş olabilir.*

*Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte,
bu ahval ve şerâit içinde dahi,
vazifen; Türk istiklâl ve
cumhuriyetini kurtarmaktır!
Muhtaç olduğun kudret,
damarlarındaki asil kanda
mevcuttur!*

20 Ekim 1927

Mustafa Kemal

Beşiktaş İlçe Milli Eğitim Müdürümüzle Röportaj

1- Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

-Erzurum doğumluyum, 6 çocuklu bir ailenin ortanca kızuyım. İlk ve ortaokulu Erzurum'da okudum. İstanbul Üniversitesi mezunuyum. Tarih öğretmeniym. 7 yıl aktif öğretmenlik yaptım. Daha sonra müdür yardımcılığıyla birlikte idarecilik sürecim oldu. Sosyal bilimler liselerinin müfredat ve kitap yazarı olarak çalıştım. Daha sonra İstanbul ve Ankara'da il milli eğitim müdür yardımcılığı görevlerinde bulundum. Şimdi de yaklaşık 3 aydır Beşiktaş İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü yapmaktayım.

2- Beşiktaş ilçesini eğitim bakımından nasıl buldunuz, sizi şaşırtan herhangi bir durum ile karşılaştınız mı ?

-Beşiktaş ilçemiz içinde köklü tarih kurumları bulduran bir yapıya sahiptir. Diğer bir taraftan da Beşiktaş ilçemiz Türkiye'nin dört bir yanından gelen öğrencileri de içine alan bir ilçedir. Bu nedenle de ister istemez sorumluluk ve beklentiler artıyor. Bu da daha farklı çalışma programlarını beraberinde getiriyor. Çünkü karşımızda çok dinamik bir gençlik var. Bu dinamik gençliğin beklentilerini de karşılamak için bütün paydaşlarımızla el ele gönül gönüle çalışıyoruz.

3- Yönetici olmaya nasıl karar verdiniz?

-Okul içinde bulunan idari kadrodaki eksiklik nedeniyle ve bana sunulan teklif doğrultusunda idareciliğe bir adım atmış oldum. O dönem içerisinde kısa vadeli kariyer planımda yer almıyordu.

4- Bir kadın yönetici olmanın zorluğu var mı, siz bir zorlukla karşılaştınız mı ?

-Yöneticilik yaptığım dönemlerde de İstanbul'da ve Ankara'da da buna benzer görevlerde cinsiyet ayrımı üzerine yaklaşmıyorum. Görevi ne kadar yerine getirip getirmediğini üzerine yaklaşmak bence daha doğru olur. Çünkü artık 21. Yüzyılda cinsiyet

üzerinden iş yaşamı şekillenmiyor. Önemli olan inandırıcılık ve vizyoner olmaktır.

5- Beşiktaş ilçesi için yapmak istedikleriniz nelerdir?

-Bir yerde yönetici olmak işe başlarken hedeflerinizi kısa vadeli, orta vadeli ve uzun vadeli koymalısınız. Bunları gerçekleştirirken de sahanın sesine kulak vermek zorundasınız. Sadece masanın bu tarafında oturup iş arkadaşlarınızla bir şeyler hazırlayıp sahaya yani öğrenciye, öğretmene ve yönetime sunduğunuzda bir karşılık alamazsınız. Önce sahanın sesine kulak vermek zorundasınız. Bizim burada ürettiğimiz proje ya da bir çalışma arkadaşlarımızın zihninden geçene zemin hırlıyor mu ya da zihninden geçen bir karşılığı mıdır acaba? O yüzden bizim hedefimiz de sahadan gelenler doğrultusunda harekete geçmek gerekiyor.

Nesrin Kakırman

6- Meslek hayatınızda sizi çok etkileyen bir olayla karşılaştınız mı?

Öğretmenlik yaptığım dönemde öğrencilerim tatlı-sert olarak ifade ederlerdi. Genel olarak sakin bir mizacımdır. İşlerin birden gelişmesinden ziyade adım adım ilerlemesinden hoşlanıyorum. Öğretmenlik hayatımda da bunların çok artısını gördüm. Beni etkileyen olaydan ziyade tutumlarımdan şunu öğrendim ki saygı sevgiyi getirir fakat sevgi saygıyı getirmez. Eğer karşınızdaki kişiye saygı duyarsanız zaman içerisinde arkasından sevgi, sadakat ve karşılıklı fedakârlıklar gelir. Bu bir süreçtir. Ben öğretmenlik hayatımdan bunu çıkardım. Ek olarak ise işlerinizde zihni ikna etmekten ziyade kalbi ikna etmeye çalışın. Kalbi ikna ederseniz zihin mutlaka ikna oluyor.

7- Gençlere kariyer planlamaları için neler önerirsiniz?

Kariyer planlamalarında uzmanlar mesleklerin tercihini değiştireceğini söylüyorlar. Hukuk, siyaset, tıp gibi mesleklerin alt dalları oluşmuştur hatta alt dallarının da alt dalları oluşmakta. Kariyerinizde belirli öncelikleriniz olmalıdır. Bunların en başında aileniz, dostlarınız ve kariyeriniz gelmelidir. Daha sonra bunların üzerine bir şey inşa edersiniz. Kariyer planlarınızı buna göre yaparsanız daha sağlıklı olur. Çevrenizdekilere kulak verin ve alanında uzman kişilerden destek alın. Ayrıca kendi öz değerlerinizi de göz önünde bulundurmaya unutmayın.

8- Hangi tür kitap-müzik-filmlerden hoşlanırsınız? Bunların içinde gençlere önerebileceğiniz var mı?

Lisede okuduğum dönemde edebiyat hocamız Türk ve dünya klasiklerini bize ödev vermişti. Bir dönem dünya klasiklerini bir dönem de Türk klasiklerini verirdi. Ve biz onların özetlerini çıkarırdık. O zamanlar internet olmadığı için kitapların özetini şu anki gibi ulamazdık. Edebiyat hocamız ise derslerine bu kitapları entegre ediyordu. Hocamız ders esnasında okuduğumuz kitabın kahramanlarıyla ilgili sorular sorardı. Bu şekilde hocamız bizim kitabı okuyup okumadığımızı ya da özeti bir arkadaşımızdan almadığımızı kontrol etmiş olurdu. O bana büyük bir tecrübe kazandırdı. Ben liseyi bitirdiğimde Rus klasiklerini, İngiliz klasiklerini ve Türk klasiklerini yanı sıra dünya klasiklerinin tamamını bitirmiş oldum. Emek verilerek yazılan her eser değerlidir.

9-İlçemizde yürütülen projelerin geliştirilmesi için neler düşünüyorsunuz?

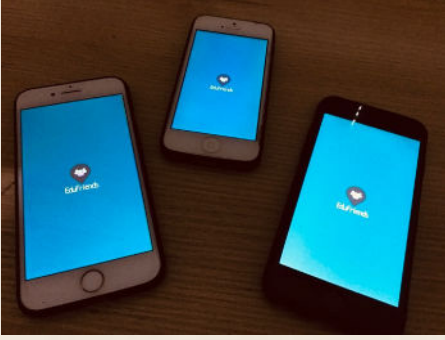
Dediğim gibi öncelikle sahanın sesine kulak vermek istiyorum. Öğrencilerin ve öğretmenlerin isteklerini göz ardı etmek istemiyorum. Daha önce yapılan projeleri de göz önünde bulundurarak onları geliştirmek ve Beşiktaş ilçesine yakışır bir şeyler yapmayı düşünüyorum.

KYAL GİRİŞİMCİLİK

EDUFRIENDS

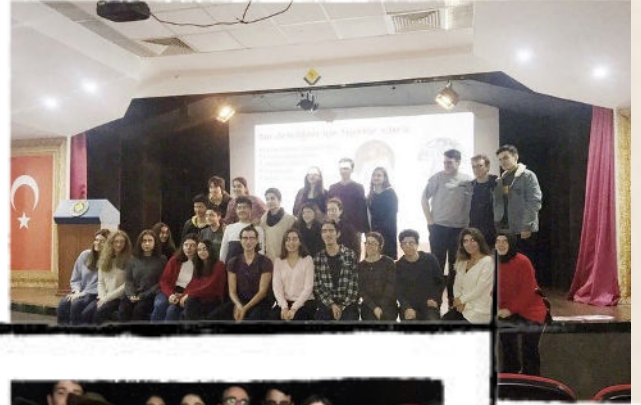
Geçen seneki gibi bu sene de okulumuzda Genç Başarı Derneği ve MEB'in ortak olarak gerçekleştirdiği programa dahil olarak genç başarı şirketimiz olan 'EduFriends'i kurduk. Yine geçen seneki şirketimiz 'FilGood' gibi bu sene de hayatımızı kolaylaştıracak projeler ürettik. EduFriends Şirketi olarak biz, her öğrencinin derslerine yarar sağlamak, onlara başarıyı daha yaklaştırmak amacıyla uygulamamızı tasarladık. Ders çalışmayı eğlenceli hale getiren EduFriends, "Öğrenmenin en iyi yolu öğretmektir," felsefesiyle yola çıktı. Türkiye'nin her yerinden öğrenciler, uygulamamız sayesinde ders konusunda birbiriyle iletişim kurabiliyorlar, uygulamamız vesilesiyle kurulan yeni arkadaşlıklar ile öğrenciler arasındaki dayanışma ve birliği pekiştiriyorlar. Dileriz ki EduFriends herkesi başarıya götürsün!

Biz, KYAL'ın genç ve dinamik zihinleri olarak el ele tutuşup bir serüvene atıldık. Peki biz KYAL'ın genç girişimcileri bu serüvende neler yaptık, neler yaşadık? Düşündük, tartıştık, ürettik, yorulduk, konuştuk... En önemlisi bir bütün olduk. Yaptığımız her şeyi bir bütün olarak bir ekip ruhuyla yaptık.

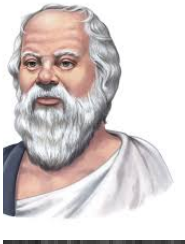
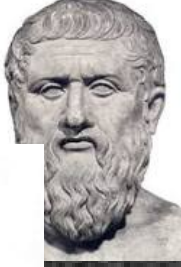
Bu sene KYAL girişimcilik kulübü olarak girişimcilik adına okul içinde düzenlediğimiz etkinliklerin yanı sıra okul dışında da birçok etkinliğe katıldık. Gerek eğitim, gerek konferans, gerekse söyleşi; birbirinden farklı etkinliklerle kendimizi geliştirdik.

KYAL Girişimcilik Kulübü olarak düzenlediğimiz etkinlikler:

- Okulumuzun eski mezunlarından yazar ve stand-upçü Kaan Sekban ile söyleşi
- I am Coding Studio'nun sahibi ve Startup MEF'in başkanı Sinan Odak ile söyleşi
- ZoneApp ile "Hazine Avı Serüveni" konferansı
- Ünlü fotoğraf sanatçısı Dilan Bozyel ile söyleşi

FİLOZOFLARDAN ÖZLÜ SÖZLER

Sorgulanmamış bir hayat yaşamaya değmez. -Sokrates (Ölüm: MÖ 399)

Ahlak konuşulmaz ancak yaşanır. -Platon (MÖ 427-347)

Kendini bilmek tüm bilgeliğin başlangıcıdır. -Aristoteles (MÖ 384-322)

Uzun konuşanı kısa dinlemeli. -Farabi (870-950)

Nerede olursak olalım ilim ana yurdumuzdur, cehalet yabancı bir yer. -İbn-i Rüşd (1126-1198)

Hiç kimse görmek istemeyen kadar kör değildir. -İbn-i Sina (980-1037)

Gerek yok her sözü laf ile beyana, bir bakış bin söz eder bakıştan anlayana- Mevlana (1207-1273)

Yalnızlık kötü arkadaştan hayırdır. -Sühreverdî (1154-1191)

Nefsi çirkin olanın bedeni güzel olsa neye yarar? - Ebû Bekir er- Râzî (854-925)

Bilgi güçtür. – Francis Bacon (1561-1626)

Mutluluk erdemin ödülü değil erdemin kendisidir. – Spinoza (1632- 1677)

Hiçbir şey insanın hayal gücü kadar özgür değildir. – David Hume (1711- 1776)

İstek, akıl tarafından yaşanan önceki haz duyularının anımsanmasıdır. – Condillac (1714- 1780)

Hukukun bittiği yerde tiranlık başlar. – John Locke (1632-1704)

Erdem bir zorunluluktur, erdemsizlik mümkün değildir. – Gottfried Leibniz (1646-1716)

Böcek olmayı kabul edenler, ayaklar altında kalıp ezilmekten yakınmamalıdır. – Immanuel Kant (1724- 1804)

Düşünüyorum, o halde varım. – Rene Descartes (1596-1650)

Yanlıştan, yanılmadan bir şey öğrenmeyen akıl, akılsızdır. – Nermi Uygur (1925-2005)

2019 PROF. DR. FUAT SEZGİN YILI İLAN EDİLDİ

Bitlis'te 24 Ekim 1924'te dünyaya gelen Fuat Sezgin, Erzurum'da ortaokulu ve liseyi bitirip 1943'te İstanbul'a geldi. İstanbul Üniversitesi Şarkiyat Araştırmaları Enstitüsü'nde alanında en tanınmış uzmanlardan Alman şarkiyatçı Helmut Ritter'in öğrencisi olan Sezgin, Ritter'in tavsiyesi üzerine İslam bilimlerine yöneldi. Sezgin, 1951'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ni bitirdikten sonra, Arap Dili ve Edebiyatı üzerinde doktora yaptı."Buhari'nin Kaynakları" konulu doktora tezini tamamlayan Sezgin, 1954'te doçent oldu. Sezgin, bu çalışmasıyla hadis kaynağı olarak İslam kültüründe önemli bir yere sahip olan Buhari'nin, bilinenin aksine sözlü kaynaklara değil yazılı kaynaklara dayandığı tezini ortaya attı.

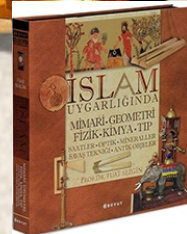
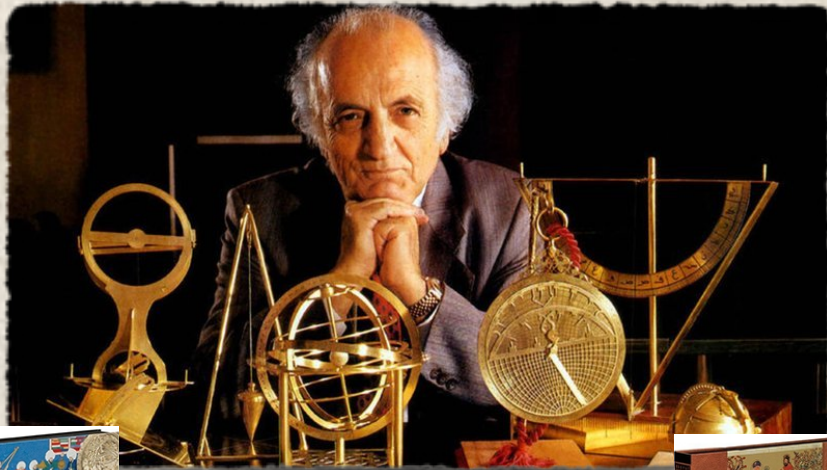
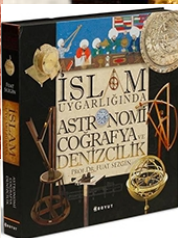
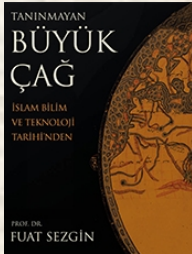
Fuat Sezgin'in, "Buhari'nin Kaynakları Hakkında Araştırmalar" adındaki takdim tezi 1956'da yayımlandı.Sezgin, Türkiye'de 1960'ta askeri darbenin iktidara getirdiği hükümet tarafından hazırlanan ve 147 akademisyenin üniversitelerden men edildiği listede kendi adının da bulunması üzerine Türkiye'den ayrılarak Frankfurt Üniversitesi'nde çalışmalarına devam etti.Cabir ibn Hayyan konusunda 1965'te yazdığı ikinci doktora tezini Frankfurt Üniversitesi Institut für Geschichte der Naturwissenschaften'a sunan ve bir yıl sonra profesör unvanını kazanan Sezgin, aynı yıl kendisi gibi şarkiyatçı olan Ursula Sezgin ile evlendi. Sezgin'in kızı Hilal, 1970'te dünyaya geldi. İnsanlık tarihinin başlangıcından bugüne kadar sahasında yazılan en kapsamlı eser olan Arap-İslam Bilim Tarihi'nin ilk cildini, 1967'de tamamlayan Sezgin, 17 ciltten oluşan

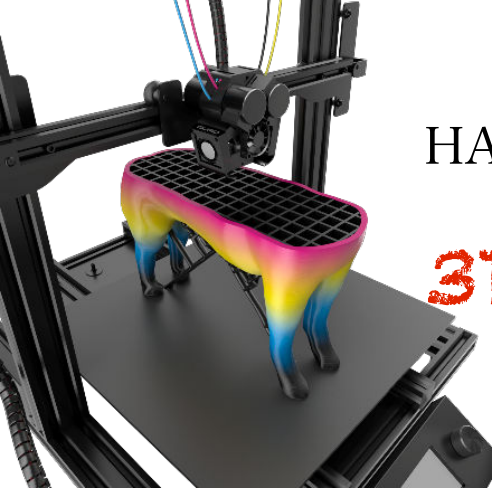
eserin 18. cildini yazıyordu. Sezgin, Süryanice, İbranice, Latince, Arapça ve Almanca da dahil 27 dili çok iyi derecede biliyordu. İstanbul İslam Bilim ve Teknoloji Müzesi'nin faaliyetlerini desteklemek amacıyla 2010'da Prof. Dr. Fuat Sezgin İslam Bilim Tarihi Araştırmaları Vakfı kuruldu.

Uluslararası çeşitli akademilerin üyesi de olan Prof. Dr. Fuat Sezgin, yaşamı boyunca Kahire Arap Dili Akademisi, Şam Arap Dili Akademisi, Fas Rabat Kraliyet Akademisi, Bağdat Arap Dili Akademisi, Türkiye Bilimler Akademisi şeref üyeliği de dahil olmak üzere çok sayıda önemli ödül ve nişana layık görüldü.Fuat Sezgin ayrıca Erzurum Atatürk Üniversitesi, Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi, Kayseri Erciyes Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi tarafından Sezgin'e fahri doktora unvanı verildi. Ayrıca Frankfurt am Main Goethe Plaketi, Almanya Birinci Derece Federal Hizmet Madalyası, Almanya Üstün Hizmet Madalyası, İran İslami Bilimler Kitap Ödülü, Hessen Kültür Ödülü ve Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü sahibidir.

Prof. Dr. Fuat Sezgin'in öncülüğünde kurulan İstanbul İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesi de üstün nitelikli eser ve ortaya konan özgün çalışmalardan dolayı kurum statüsünde Kültür ve Turizm Bakanlığı 2016 Özel Ödülü'ne layık görüldü.

30 Haziran 2018'de tedavi gördüğü hastanede 94 yaşında hayatını kaybetti. Cumhurbaşkanlığı genelgesiyle 2019 yılı 'Prof. Dr. Fuat Sezgin Yılı' olarak ilan edilmiştir.

HALİM ALPEREN KAMİL

3D YAZICI TEKNOLOJİSİ

3D yazıcılar, Sanal ortamda tasarlanmış 3 boyutlu nesnelere katı formda somut nesnelere dönüştüren makinelerdir. 3D baskı teknolojisi ile ihtiyaç duyduğunuz bir aparat basabilir, 3D tarayıcı ile taradığınız bir cismin çıktısını alabilir, çizdiğiniz bir tasarımı prototipleyebilir, hatta kendi ürününüzü oluşturabilirsiniz. Kısacası 3 boyutlu yazıcılar ile dilediğiniz her şeyi basabilirsiniz

3D Yazıcı ile Neler Yapılabilir? Kullanım Alanları Nelerdir?

3D Yazıcı ile yapabileceklerinizin herhangi bir sınırı yok.örneğin;

-NASA, aktif olarak uluslararası uzay istasyonunda yedek parça üretimi için 3D yazıcı kullanıyor.

- Boeing son ürettiği uçaklarda 30 tane 3D yazıcıda basılmış parça kullanıyor.

-Türkiye'de trafik kazası geçirmiş bir hastaya titanyumdan kafatası parçası üretildi.

-Çin'de WinSun adlı şirket 3D yazıcı ile tanesi 5.000\$ değerinde günde tam 10 adet ev inşaa etmeyi başardı.-

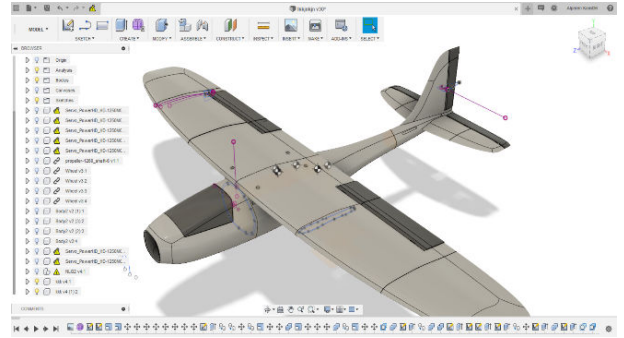
Localmotors tarafından dünyanın ilk elektrikli ve 3D yazıcıdan çıkartılmış arabası üretildi.

Biz neler yaptık?

2017-2018 eğitim-öğretim yılında UNESCO' da "3D yazıcıların eğitime katkısı" ve "sanat ile bilimin kesiştiği nokta" konulu sunum gerçekleştirdik.2018-2019 eğitim öğretim yılında ise okulumuzda 3D Yazıcıların tanıtımı ve proje üretme amacıyla kulüp kurduk. Sene boyunca süren çalışmalarımız neticesinde İHA, denizaltı gibi projeler geliştirdik. Ayrıca ülkemizdeki tarihi ve turistik değeri olan yapıtların çizimini gerçekleştirerek sanal ortama aktardık.

Nasıl çalışır?

3D yazıcıların çalışabilmeleri için 3boyutlu modele, tasarıma ihtiyacı vardır. Bilgisayar ortamında AutoCAD, Solidworks, 3DsMax gibi bir CAD programı ile tasarlanmış çizimler veya 3 boyutlu tarayıcı ile taranmış nesnelere '.stl' uzantısında dışa aktarılırlar. 3D yazıcı '.stl' uzantısındaki dosyayı algılar ve baskı işlemini gerçekleştirir.

İREM ŞAHİN

TUB

Wet and stinks
With rotten holes,
Greasy and cried
Empty inside.
Feeling abandoned,
Deadly coldness
And blue body
With purple bruises.
Red blooded
But flows acute.
Crowded...
But nobody knows.
Is it just beginning,
Or the possibility of hope?
Isn't it just meaningless,
Or am I the only one who
can see?
It has a blank,
Like I have,
Like everybody has.
After all the burnt

And all the lost,
Tears were shown
But night became light.
Finally awaited sun rose
To moist and reddish face.
Rain tried to restrain,
Whole darkness blew over;
Chill water started to warm
It heat the body and the
thoughts behind.
Underneath this mess
There is no wind
Or any storm left.
A little laugh appeared,
Appeared from her soul
It grew and grew...
Just like a gentle touch,
A touch to hope,
To believe,
To her.

GÜL PERİ CANDAN

AKSAN

Himmelsgarten

Es gab Schönheit

vorher

in allen Gipfeln

Die Blätter fallen,

in den Himmelsgarten

immer,

Manchmal denke ich

ist das Realität

aber ich weiß auch

in der Realität ist die Wirklichkeit ganz
anders

Die Blätter fallen schon in den Nächten
wie Sterne

Alleinstehend aber unedlich

Wir alle fallen,

einer nach dem anderen

Leidenschaftlich aber stolz.

Es gab Schönheit

vorher

in allen Gipfeln

ZEYNEP ACİM

DANS VE BİZ

Hayatımızda bizi biz yapan ve kendimiz olduğumuzu hissettiğimiz anlar, değerler ve oluşumlar elbet ki vardır. Bir benlik içinde, düşüncelerimizi, kızgınlıklarımızı, mutluluklarımızı, güvenimizi kısacası bazen içimizde büyüttüğümüz ağaçlar ve dalları gibi her detayı anlatmak görevi gören oluşumlardan bahsetmek istiyorum bu yazımda. İşte bu oluşumlardan hem soyut hem de somut olan ve sadece dört sözcükle telaffuz edilse bile içinde binlerce sözcük bulunduran dans kavramı bizim bu yazıya ana misafirimiz olacak.

Dans kavramı tüm vücudunuzu aynı anda yönetirken -ya da sadece belli bir kısmını- oluşturduğunuz bir sanat olabilirken aynı zamanda neredeyse hiç hareket etmeden bile bir mesaj vermeye çalışarak yola çıktığınız bir macera da olabiliyor. Çok çeşitli ifade şekilleri sunabilen dans, sizi kendi dünyanızı keşfe iterken aslında bilinçaltınızı başka bir dünyaya da götürebiliyor.

Peki dans kavramının birkaç farklı dalda ele aldığımız zaman neler karşımıza çıkıyor, şimdi biraz bunlardan bahsedelim. Dans duygulara ve ruha hitap etmesinin yanı sıra düzenli olarak yapıldığında vücudun şekillenmesini de sağlar. Özellikle sporla birleştirildiğinde dans hem kasların kuvvetlenmesine, hem kondisyon artırılmasına, hem de algıların gelişimine

katkı sağlar. Ayrıca belli bir program dahilinde dans edildiğinde -özellikle öğrenciler arasında- zamanı düzenli kullanabilme ve kendini tanıma konusunda da gelişim sağlar.

Çocukluk-gençlik devresinde dans yeteneklerimizin keşfedilip geliştirilebildiği bir spor olarak karşımıza çıkar. Ancak ne yazık ki bazen dans, zaman kaybı ve derslerimizi olumsuz etkileyen bir faktör olarak da görülebiliyor. Dans bir insanın ruhunu dinlendiriyor ve onu güçlü kılıyorsa kendi içinde bu yukarıda bahsedilen durumları oluşturan bir etken olarak algılanmamalı ve öyle empoze edilmemelidir. Bizi güçlü kılan şeyler gelecekte başarılı olmamıza yardımcı olacaktır. Bizi motive edip bedensel ve ruhsal gelişimimizi hızlandıracaklardır.

Dans hem ruhsal hem de fiziksel katkılarıyla bizi tam olarak kendimiz yapan bir oluşum, aktivite ve yaşam biçimidir. Kendimizi ifade etmek istediğimizde ,rahatlamak veya belki de bazı şeylerden uzaklaşmak istediğimizde bile bizimle olandır. Eğer ki bir gün kendinizi keşfe yeniden çıkmak isterseniz dans uğramanız gereken en önemli duraklardan biri olacaktır.

#kaplumbağalardauçar

SELEN SARUL

#içimdekiyangın

Şu anda birçoğumuz bir eve sahibiz. Peki ya bunlara sahip olmasaydık? Sıcacık evlerimizde otururken hiç bu imkanlara sahip olmayan insanları düşünüyor muyuz? İbn-i Haldun'un da dediği gibi "COĞRAFYA KADERDİR. " Doğduğumuz yeri belirleyemeyiz. Birçok insan yaşadığı yeri de belirleyemiyor. Zaten henüz yiyecek ekmeği bile olmayan ya da insan muamelesi görmeyen insanlardan bunu beklemeyiz. Çünkü onlar için özgürce yaşamak bile bir hayal.

Dünyanın birçok yerinde yıllardır savaşlar oluyor. Bütün bu savaşların tek bir ortak noktası var: Masum insanların öldürülmesi. Şüphesiz savaşlarda sayısız insan ölüyor. Bunların birçoğu da kadınlar ve çocuklar oluyor. Peki hiç savaşlara kadın ve çocukların gözünden bakmaya çalıştık mı? Birçoğumuz toz pembe hayatlarımızda savaşlardan haberdar bile değilken, bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum. Savaşların kadınlar ve çocuklarda ne kadar büyük travmalar yarattığı konusunda pek bir fikir sahibi değiliz. Bir yanda her şeyden habersiz, masum, tek istediği arkadaşlarıyla özgürce oynayabilmek olan çocuklar; diğer tarafta bazı toplumlarda hala ikinci sınıf vatandaş muamelesi gören hatta toplumun bir parçası olarak sayılmayan ve yine bazı toplumlarda köle gibi kullanılıp düşüncelerine önem verilmeyen kadınlar. Normal şartlarda bile günümüzde kadınlar hayatta birçok zorlukla karşılaşırken savaş zamanı ne kadar zorluk yaşadıklarını tahmin bile edemeyiz. Fakat kadınlar savaşa katılabilecek ve düşmanların karşısında durabilecek kadar güçlüdür. Güçlü oldukları kadar kabul edilemeyecek seviyede kötü muameleye de maruz kalıyorlar. Köle gibi kullanılmaları, tecavüz edilmeleri, öldürülmeleri...

Küçük bir çocuğun soğuktan donmuş annesinin cesedi üzerinde ağlaması üzerinden nerdeyse yarın asırdan fazla süre geçti. Ancak insanlık bu yaşananlardan pek ders çıkarmışa benzemiyor.

Bir zamanlar ise Naziler kadınlara zorla ceset toplatırdı. Kendi yaptıkları kötülükle yüzleşemeyen askerler, şiddetle de başvurarak bu pis işi kadına yaptırırlardı. Nazilerin ünlü Alman doktoru Mengele ikizler, sakatlar ve farklı numuneleri incelemek için özel kışlalar yaptırmıştı. Mengele bu kışlalara "Hayvanat Bahçesi" diyordu. Mengele bu kışlalarda insanlık dışı eylemler yaptı. Birçok kadını kısırlaştırdı. Hiç anestezi vermeden kadınların bacaklarını kesti, organlarını aldı. İkizlere mikrop enjekte

edip hangisinin daha çok dayanacağını test etti. Bu şekilde sayısız kadın bu ürkütücü deneylerin bir kurbanı oldu. Üstelik bunlar sadece bizim bildiklerimiz...

18 yaşında idam edilen Zoya ise Sovyetler Birliği'nin en önemli kahramanlarından biriydi. Lisedeyken gönüllü askerliğe katıldı. Birçok eylem yapan Zoya, oldukça cesur bir kızdı ve **'Düşerse kahramanlar gibi düşeriz'** demişti. Birçok işkenceye maruz kaldı ancak asla konuşmadı. Hatta yapılan işkencelere, kıza bu işkenceyi yapan kişi bile dayanamadı. Zoya'nın darağacına asılmadan önce son sözleri şunlar oldu: **"Ölmek için korkmuyorum! Halkım adına öleceğim için mutluyum! Siz şimdi beni asıyorsunuz ama yalnız değilim. Biz iki yüz milyon insanız. Hepimizi asamazsınız."**

Bunlar yıllardır savaşlarda kadınların çektikleri zorlukları gösteren sadece birkaç olay. Bizim bilmediğimiz ancak hala yaşanmaya devam eden haksızlıkların olduğu kesin.

Bu konuya daha iyi bir açıdan bakmak için size bu noktada biraz Kaplumbağalar da Uçar ve İçimdeki Yangın filmlerinden bahsedeceğim. Kaplumbağalar da Uçar filminde savaşta kollarını kaybetmiş bir çocuk ve 12 yaşındayken tecavüze uğrayıp kardeşi yaşındaki çocuğunu doğurmak zorunda kalan kız kardeşi, İçimdeki Yangın'da ise hapishanedeyken tecavüze uğrayıp hapishanede doğum yapmak zorunda kalan ancak her şeye rağmen güçlü kalmaya çalışan bir kadını görüyoruz. Bu filmlerin ortak noktası ise savaşların çocuklar ve kadınlar üzerinde ne kadar büyük bir etki bıraktığını çok iyi bir şekilde göstermeleridir. Ancak bunların hiçbirinin farkında değiliz aslında. Yanı başımızda başka bir dünya var. Çocukların sırf para kazanmak için mayın topladığı, kadınların kardeşleri yaşındaki çocukları doğurmak zorunda kaldığı, bir kadın ve çocuğunun sırf başka bir dinden olduğu için öldürüldüğü bir dünya var.

Bahsettiğim filmler aslında bize savaşın gerçek yüzünü gösteriyor. Kadınların işkencelere maruz kalmasına rağmen yine de ayakta durmaya çalıştığı gerçek yüzünü gösteriyor.

Bu filmler ve yaşanan olaylar bize sadece savaş zamanı kadın ve çocukların yaşadıklarının bir kısmını gösteriyor. Sadece bir kısmını. Bu dünyada yaşıyoruz ve onlar gibi biz de insanız. Ancak günümüze baktığımızda insanoğlu bu yaşananlardan pek ders çıkarmış gibi gözüküyor.

DICLE TAŞ

“BİR YERLERDE İNANILMAZ BİR ŞEY KEŞFEDİLMİYİ BEKLIYOR”

CARL SAGAN

Geceleri gökyüzüne baktığınızda kalp atış hızınız artıyorsa, ya o anda sevgilisinin elini tutan bir romantiksiniz ya da geçmiş olsun evrenin büyüüne kapılmışsınız.Şansliyiz ki evrenin büyüüne kapılan insanlar binlerce yıldır gökyüzüne bakıyor.Evrenin gizemi orda bir yerde keşfedilmeyi bekliyordu.Günümüzde evrenle ilgili bildiklerimiz oldukça fazla ve yeni bilgiler gün geçtikçe artmakta.Fakat bu güne bilim insanları kolay ulaşmadı.Bu yol oldukça uzun ve zorluydu.Şimdi biraz geçmişten günümüze ve geleceğe uzanan bu yolda neler yaşanmış bir bakalım.

MÖ 340 yılında gökyüzüne çıplak gözle bakıp Dünya'nın evrenin merkezinde küre şeklinde olduğunu söyleyen Aristoteles'e şiddetle karşı çıkanlar Dünya'nın düz bir tepsi olduğunu düşünüyorlardı.1514 yılında Rahip Kopernik Dünya'nın ve diğer gezegenlerin Güneş'in etrafında döndüğünü ilk imzasız duyurmak zorunda kalmıştı.Tam bir yüzyıl sonra Galileo Galilei kendi tasarladığı teleskopla yaptığı

gözlemler esnasında Kopernik'in haklı olduğunu kanıtladığında kilisenin baskısına maruz kalmıştı.1687 yılına gelindiğinde Sir İssac Newton Doğa felsefesinin Matematik ilkeleri adında bilim dünyasını sarsan bir kitap yayınladığında Newton'a göre evren durağan ama sonsuz büyükte olmalıydı. Kütleçekim kuvveti sayesinde gezegenlerin birbirlerine uzaklıklarıyla ters orantılı bir çekme kuvveti uyguladığını söylemiştir. Yaklaşık iki yüzyıl Newton Fiziği katı bir şekilde fiziğe hakimdi.Newton hareket yasaları oldukça yavaş cisimler ve gözlemlenebilir cisimler için mükemmel işlemekteydi.1900 yılların başlarında gelişen teknolojinin etkisiyle atomla ilgili düşüncelerin değişmesi,işık kavramının daha daha farklı ele alınması sırasında görüldü ki Newton fiziği ışık hızıyla hareket eden parçacıklar için yeterli değildi.Bunun üzerine o genç Albert Einstein bu konu üzerinde derin çalışmalara başlamıştı.

1905- 1915 yılları arasında Albert Einstein Özel ve Genel görelilik teorilerini dünyayla paylaştığında fizikle ilgili yeni bir dönem başlamış oldu. Einstein hareketin, zamanın göreceli olduğunu, hiçbir maddenin ışık hızını geçemeyeceğini, Newton'nun yanlış olduğunu kütleçekimin diğer kuvvetler gibi bir kuvvet olmadığını, onun uzay-zamanın düz olmamasının bir sonucu olduğunu öne sürdü. Uzay-zaman, içindeki kütle ve enerjinin dağılımı nedeniyle eğri veya bükülmüştür. Genel göreliliğin pratik sonucu olarak karadeliklerin açıklanmasını, GPS sistemlerinin çalışma sistemini örnek olarak verebiliriz.

1924 yılı evren bilimi açısından önemli bir yıldır. Çünkü Edwin Hubble isminde bir hukuk öğrencisi Jules Verne'nin kitaplarından etkilendi, ve ailesinin tepkilerine rağmen kariyerinde radikal bir değişiklik yaptı ve kısa sürede Amerika'nın en iyi gözlem evlerinde çalışmaya başlayacak kadar kendini geliştirdi. 1929 yılına gelindiğinde Hubble çığır açıcı bir gözlem yaparak nereden bakılırsa bakılınsın uzak galaksilerin bizden hızla uzaklaştığı tespitini yaptı. Bunun anlamı evrenin durağan ve değişmez olmadığı tam tersine hızla genişlemekte olduğuydu. Bu gelişme ile modern evren algımız oluşmaya başladı. Anlaşılan yaklaşık 13 milyar yıl kadar önce bu cisimlerin hepsi tam

olarak aynı yerdedi ve evrenin yoğunluğu sonsuzdu. Hubble 'ın gözlemleri Büyük patlama (Big bang) denilen bir zamanın olduğunu öne sürüyordu. Nobel ödülü almadan ölmesi üzerine NASA yörüngeye gönderdiği ilk teleskoba ismini vererek kendisini onurlandırmıştır. Hubble teleskobu 1990 yılında beri bize evrenin denliklerine ait fotoğraflar göndermeye devam ediyor.

Uzay ve zaman hakkındaki yeni yaklaşımlar evrene ilgili eski düşünceleri tamamen değiştirdi. Değişmeyen bir evren fikri yerini dinamik, genişleyen, sonlu bir zamandan önce başlamış gibi görünen ve gelecekte de sonlu bir zamanda sona erebilecek bir evren düşüncesine bıraktı. İnsanlık bıkmadan , yılmadan gökyüzüne bakmaya devam etti ve günümüze gelindiğinde yeni bilinmezlikler çözülmek için orda bir yerde bekliyor. Bilim kurgu eserlerin vazgeçilmez konuları paralel evrenler, kara delikler , solucan deliği, zamanda yolculuk, ışınlanma, galaktik imparatorluklar belki de binlerce yıl sonraki insan için günlük hayatın sıkıcı rutinleri arasındadır. Bunu bilemeyiz, bildiğimiz ise gökyüzüne bakmaktan asla vazgeçmeyeceğiz.

TOPLUMSAL PROJELERİMİZ

EDINBURGH PROJESİ

The Duke of Edinburgh's International Award 14 ile 24 yaşları arasındaki tüm gençlerin katılabileceği heyecanlı bir kişisel gelişim programıdır. Programın amacı gençleri, kendi hayatlarında, yaşadıkları toplumda ve dünyada bir fark yaratmalarını sağlayacak yaşam becerileri ile donatmaktır. Ödül programı üç kategoriden oluşur: Bronz, Gümüş ve Altın. Programın kendisi 4 ana bölümden oluşur: Beceri Geliştirme, Fiziksel Gelişim, Toplum Hizmeti ve Macera ve Keşif Yolculuğu. Kategoriler arasındaki tek farkı ana bölümleri uygulama süresidir. Programı tamamlamak için her ana bölümü gençlerin kendi planladıkları sürede bitirmektir.

Büyük bir sorumluluk ve çaba gerektiren projeye KYAL öğrencileri katılarak renk kattılar.

ORYANTİRING

ORYANTİRING NEDİR?

Oryantiring (orienteering yön bulma) 7'den 70'e herkese uygun , tek başınıza veya aileniz ve çocuklarınız ile beraber yapabileceğiniz haftasonunuza renk katacak doğayla veya şehirle haşır neşirken bir taraftan da hem fiziksel hem zihinsel idman yapacağınız harika bir spor.

NASIL OYNANIR?

Oryantiring yarışmalarında yarış başında haritalar size teslim ediliyor gitmeniz gereken yerler ya harita üzerinde işaretlenmiş oluyor ya da koordinatları verilmiş olup sizin işaretlemeniz gerekiyor. Yarışın başlamasıyla birlikte harita ve pusula yardımıyla yer şekillerini okuyarak yönünü bulup kontrol noktalarına ulaşmaya çalışıyorsunuz.

PÜF NOKTA NEDİR?

Bu sporda koşmak ikinci planda kalıyor stratejinizi belirlemek plan yapmak ve yapılan bu planı uygulamak kazanmanın en önemli sırrı. İyi eğlenceler...

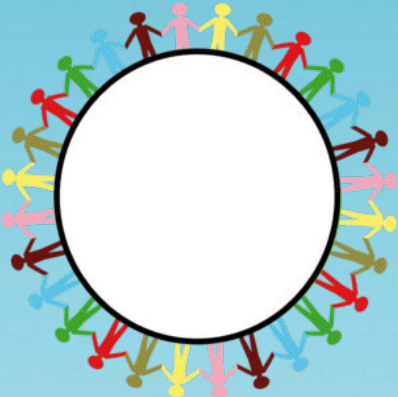

BEST BUDDIES

Best Buddies, uluslararası bir sivil toplum girişimidir. Best Buddies, Zihinsel ve Gelişim Engelli bireylerle, gönüllüleri arkadaş yapan bir programdır. Kelime anlamı ile “yakın arkadaş” anlamına gelen bu sivil girişim, hayatınızda yeni bir arkadaşına yer vermeye olanak sağlar.

Proje öncesinde belli eğitimler alınır. Bu eğitimlerin amacı karşıdaki kişiyle daha iyi bir iletişim kurabilmektir. Ardından gerçekleşen “Eşleşme Töreni” ile kendinize en uygun kişiyle eşleşirsiniz. İşin en heyecanlı yanlarından biri de burası olsa gerek.

Best Buddies sosyal farkındalık konusunda mucizeler yaratırken bir yandan da her iki tarafa ayrı şeyler katıyor, aynı paydada buluşturuyor. Buddyler topluma hızla kazandırılıp desteklenirken bizlerin iletişim yeteneklerini güçlendirip bakıp görmediğimiz olayların kırmızıyla altının çizilmesini sağlıyor. Ben de bu projeye engelleri bizim koyduğumuzun bunları yıkacak kişilerin de yine bizler olduğunun farkına vardım. Bunu hep birlikte yapabiliriz. “Engel bulmayıp çözüm bulalım.”

UMUT HALKASI

İzmir Afacan Gençlik evinde, her yıl başka şehirlerden ve bambaşka kültürlerden kopup gelen elli kadar öğrencinin, “uygarca tartışıp ön yargılardan kurtulma ve birbirini anlama” amacıyla toplandığı eşsiz bir proje Umud Halkası. İstanbul’dan Batman’a, Batman’dan Mersine ve Mersin’den Mardin’e; Robert Koleji’nden Mardin Fen Lisesi’ne, Korkmaz Yiğit’e...

Bir hafta süren ama etkisi hayatınız boyunca sürecek zamanları yaşamanın verdiği mutluluktan mıdır bilinmez, dönüp geriye baktığınızda keşke tekrar orada olsam, demekten alıkoyamıyorsunuz kendinizi. Sabahları denizin ve kuşların sesiyle yapılan yogalar, havuzda oynanan su topları, diskoda çekilen halaylar, İzmir-Bergama tarihi gezisi ve en önemlisi “kendini tanıma, başkalarını anlama, girişimcilik ve yaratıcılık” adı altında, gruplar halinde yaptığınız etkinlikler hatırladıkça yüzünüzde kocaman bir gülümsemeye sebep olacak kadar etkili.

Türkiye’nin farklı bölgelerinden akranlarımızla tanışmış olmanın verdiği heyecanı ve kattıklarını saymazsak kampın hepimize sağladığı en büyük katkı, kendimiz başta olmak üzere konuştuğumuz insanları anlamamanın (istersek) ne kadar basit ve ne kadar kıymetli olduğuydu. Hayatımızda belki de hiç çalışmadığımız kadar kendimizi ve çevremizdekileri anlamaya, önemsemeye çalıştık. Uzun yıllardır üzerimize uygulanan “iyi okulda okuma zorunluluğu” denilen öğrenci sınıflandırma ve ölçme çalışmasının ne denli saçma ve stres verici olduğunu farkına vardık. Özellikle sınava girecek arkadaşlarımız için tamamen bir kafa boşaltma ve meditasyon yöntemiymiş bu kamp.

EMRE YÜKSEL

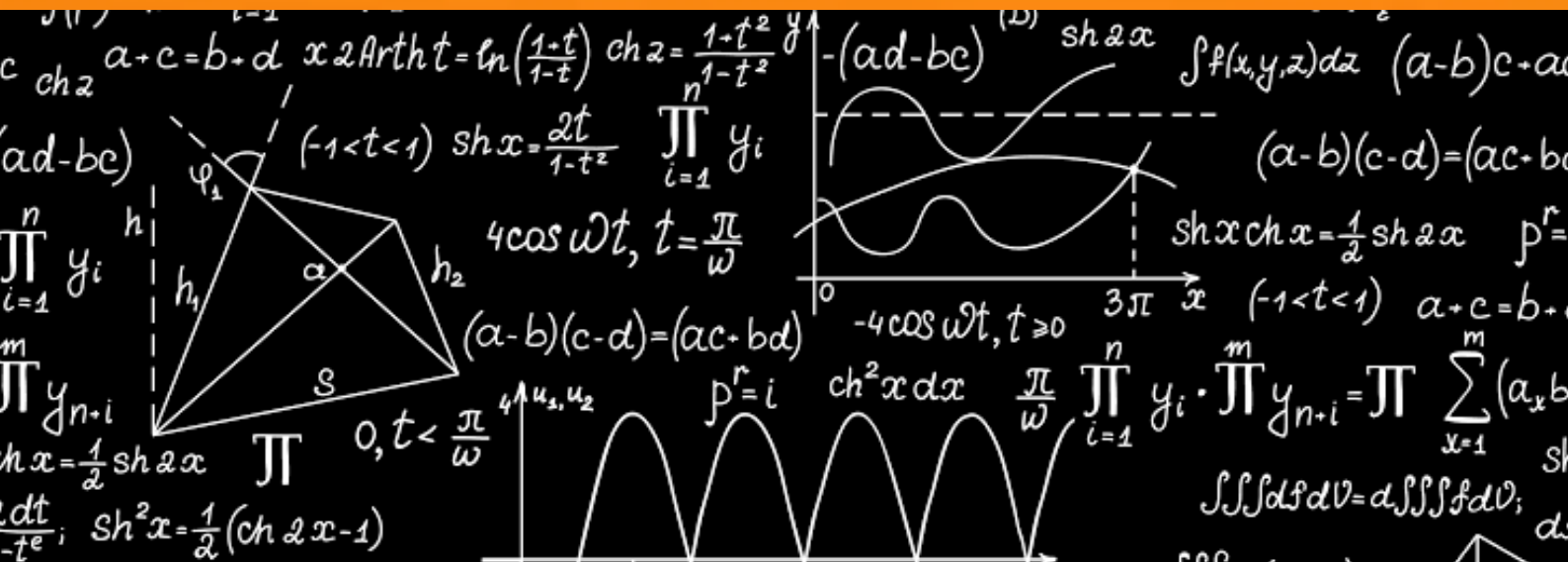
BİZ BİR FONKSİYONUZ

Fonksiyon, matematiğin sahip olduğu çok geniş sınırlara ulaşabilen bir konudur, kullandığımız buzdolabından trafik ışıklarına kadar neredeyse her yerde görebiliriz.

Bu yazıda ise fonksiyonun insan psikolojisi ve karakter üzerindeki rolünü kaleme aldım.

Matematikselsel bir yaklaşımla fonksiyon oluşturmak için iki tane kümeye ihtiyacımız vardır: Tanım ve görüntü kümesi. Tanım kümesi, maceranın başladığı yerdir çünkü az sonra bir korku tüneline geçeceksinizdir. Bu korku tüneline yaşadığınız her şey nasıl girdiğinize bağlıdır, eğer mutlu ve cesur girerseniz korku tüneline yaşadıklarınızdan dolayı dışarı mutsuz ve heyecanlı çıkabilirsiniz fakat tam tersi heyecanlı ve korkmuş bir şekilde girerseniz, korku tüneline daha fazla stresli bir şekilde çıkabilirsiniz. İşte az önce fonksiyonu tanımladık, sizin nasıl girdiğiniz fonksiyonun tanım kümesini oluşturuyor, korku tüneline gördüğünüz yaratıklar ve geçtiğiniz yollar fonksiyonun ta kendisini ve tünelden nasıl çıktığınızda görüntü kümesini oluşturuyor. Dikkat ederseniz nasıl girdiğiniz nasıl çıktığınızı etkileyen bir şey fakat nasıl girerseniz girin aynı yollardan geçiyor aynı yaratıkları görüyorsunuz, yani fonksiyon sabit bir kural oluyor bu durumda. Peki, bunun insan psikolojisi ve karakterle bağlantısı ne?

Günlük yaşamda biz birçok olay ve durumla karşılaşırız ve çoğunlukla bu olaylara ve ya durumlara verdiğimiz tepkiler kişiye özgü ve değişkendir. Bu bölümde bizim tanım kümesimiz dışarıdaki olaylar, fonksiyonumuz karakterimiz ve psikolojimiz ve tepkilerimiz ise görüntü kümesini oluşturur. Mesela bir gün arkadaşımız ile birlikte otobüse biniyorsunuz ve otobüse girdiğiniz anda kartınızda yeterli bakiyenin olmadığını fark ediyorsunuz. Siz utangaç ve konuşmayı sevmeyen bir karaktere sahip olduğunuzdan otobüsten geri iniyor, kartınızı yüklemeye gidiyorsunuz fakat arkadaşınız otobüste kalarak yolculardan yardım almayı tercih ediyor çünkü onun karakterinde sizin gibi sahip olduğu utangaçlık geni onda çok az var. Bu durumda arkadaşınız ve siz için tanım kümesindeki elemanlar(olay) aynı fakat karakterinizden yani fonksiyon denkleminizden dolayı verdiğiniz tanım kümesi elamanı(tepki) farklı. Her insanın sahip olduğu farklı bir fonksiyon denklemi vardır ve insanların olaylara tepkileri bu denkleme göre şekillenir, fakat bir insanın vereceği tepkiler arasında çok büyük farklılıklar yoktur çünkü tanım kümesi de dizi diye adlandırdığımız diğer bir fonksiyon türüdür. Sonuç olarak BİZ BİR FONKSİYONUZ.

EMRE YÜKSEL

BUĞDAY, ŞAH VE MAT

Bugün satranç diye bildiğimiz oyunu kurgulayan bilgin, oyunu Pers Kralı'na sunduğunda çok memnun olan kral, "Dile benden, ne dilersem" demiş. Bilgin kendisine uzatılan hazine dairesinin anahtarını elinin tersiyle itip, kraldan satranç tahtasının sol alt köşesindeki kareye bir buğday tanesi koymasını ve sonra her kareye bir önceki karenin iki katı buğday tanesi koymasını ve bu şekilde 64. kareye kadar gitmesini istemiş. "Bana bu kadar buğday verseniz yeter." demiş. Zenginliğinden gurur duyan kral, tebessümle, bilginin alçak gönüllülüğünü övüp, vezirine "Dileği, yerine getirin" diye emir vermiş. Hesaplamaya başlayınca ilk kareler kolay gitmiş. Birinci kareye bir buğday, ikinci kareye iki buğday, üçüncü kareye dört buğday... Ancak 10. kareye gelindiğinde toplam 1023 buğday vermeleri gerekiyor. Bu yaklaşık bir avuç buğdaya karşılık gelir; ben sizin için saydım. Hesabın hep böyle gideceğini, rahibe hep böyle üç beş buğday vereceklerini zannediyorlardı. Zaten 15. karede yalnızca 1.5 kilo buğday vereceklerdi. 25. kareye gelince vermeleri gereken buğdayın 1.5 ton olduğunu görmüşler ama fazla heyecanlanmamışlar. Oysa 31. kareye gelince bu işin şakası olmadığını anlamaya başlamışlar, çünkü vermeleri gereken buğday 92 tonmuş. Yine hesaplamaya devam etmişler. 49. kareye geldikleri zaman 24 milyon ton buğday vermeleri gerekiyor. Bu ise bugünkü Türkiye'nin bir yıllık buğday

üretiminden daha fazla. 54. kareye geldiklerinde ise 771 milyon ton buğday vermeleri gerekiyor toplam olarak. Bu da dünyamızın bugünkü ölçülere göre bir buçuk yıllık buğday üretimi. "Madem başladık hesaplara, devam edelim" deyip bitirmişler. 64. kare de tamamlandığında bugünkü ölçülerle dünyanın 1500 yıllık buğday üretimini rahibe vermeleri gerektiği ortaya çıkmış.

Bu upuzun ifadelerle anlattığımız sayının matematik dilindeki ifadesiyle anlatımı şöyledir:

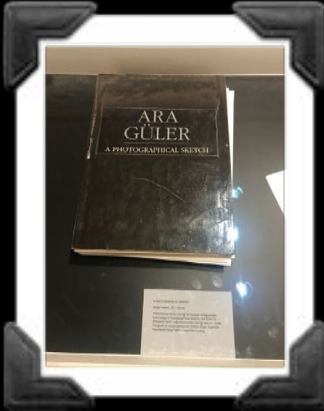
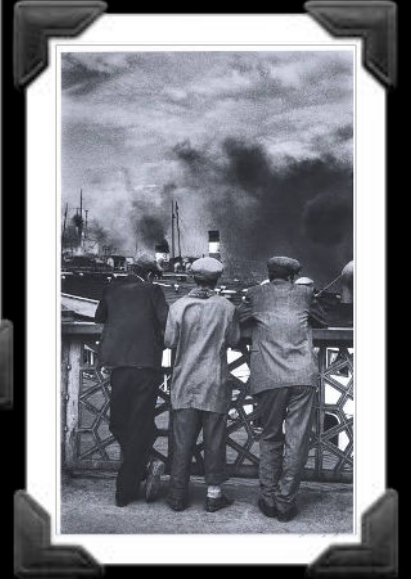
$$1 + 2 + 2^2 + 2^3 + 2^4 + \dots + 2^{64} = 2^{64} - 1$$

Tarım uzmanları 1000 buğday tanesinin yaklaşık 31g geldiğini söylüyor. Sonuç şaşırtıcı. $264 \times 31/1000$ g. Bu 570 milyar tondan daha çok buğdaya karşılık geliyor. Bir karşılaştırma yapabilmek için 2008 dünya buğday üretiminin 645 milyon ton olarak beklendiğini göz önüne getirelim. Ne dersiniz, kralın sezgisi başına büyük dert açmamış mı? Tam 885 yıl boyunca dünyanın bütün buğdayını bilgine vermesi lazım. Bu hikayenin sonu bilinmiyor. Rahip bir miktar buğdaya razı olup gitti mi, yoksa Şah'tan iyi bir azar işitti mi bilmiyoruz. Satrancın günümüzden yaklaşık 1300 yıl önce bulunduğunu ve eskiden de dünyanın yıllık buğday üretiminin bugünkünden daha az olduğunu göz önüne alırsak rahibe olan borcumuzu hala ödemediğimiz, hala borçlu olduğumuz ortaya çıkar.

ÖYKÜ KILIÇ ARA GÜLER MÜZESİ

aragulermuzesi.com

Aram Güleryan... 16 Ağustos 1928'de İstanbul'da doğmuş. Kuruçeşme'deki Getronagan Ermeni Lisesinde eğitim görürken, film stüdyolarında, sinemanın her alanında ve tiyatro sahnelerinde kendini göstermekten de geri kalmamış. Nitekim yazdığı hikayeler, piyesler ve fotoğrafını çektiği insanları sadece sanatsal bir yüz olarak görmemesinin, onların hayat hikayelerini kendi ağzından dinlemesinin sebebi da, sinemaya ve tiyatroya duyduğu bu meraktan kaynaklı. Tıpkı fotoğrafa olan ilgisinin başlamasında kaynak olduğu gibi.

Sonraları fotoğrafa olan ilgisi daha da arttıkça, babasının verdiği para ile dönemin foto muhabirlerinin kullandığı fotoğraf makinelerinden aldı. Bir süre sonra ise artık Yeni İstanbul Gazetesi'nde foto muhabirliğe çoktan başlamıştı.

Yetmiş yıllık meslek hayatı, "Picasso'yu çekene kadar neler çektim" sözleriyle kendisinin de belirttiği gibi Pablo Picasso, İndira Ghandi, Salvador Dali, Winston Churchill ve tanıştığı fakat fotoğrafını çekmediği Charlie Chaplin gibi birçok ünlü isimle dolu. Adıyaman'daki Nemrut Dağı, Aydın'daki antik kent Aphrodisias ve Ağrı Dağı'ndaki Nuh'un Gemisi izleri de hep onun siyah beyaz tarihinden gün yüzüne çıktı.

Doksan yaşına bastığında ve artık sağlık sorunları onu daha da yormaya başladığında, onun en çok korktuğu şeyin ölümünden sonra arşivinin unutulacak olması olduğunu bilen Doğuş grubu, Ara Güler Müzesinin kapılarını 16 Ağustos 2018'de açtı. Bomontiada'da ilk sergisi Isık Çalan Adam ile açılan müzede, Ara Güler'in fotoğrafları ve hikayeleri, mektupları, araştırmaları, röportajları, kameraları ve fotoğraflarından oluşan fakat henüz basımı daha yapılmamış kitaplar ile hayatı hakkında videolar izlediğiniz küçük bir bölüm bulunmaktadır.

Fotoğrafları incelerken ve yazılı olan her bir kelimeyi beyninize kaza kaza okurken, Ara Güler'in çektiği fotoğrafların bir dönem Türkiye'sinin ve geçmiş Dünya'nın hikayeleri olduğunu anlıyorsunuz. Fotoğraflarıyla yaşamadığımız zamanları, tanımadığımız insanları bazen eski balıkçılarla bazen de tahta bir evin önünde gülüşen iki kadınla belleğimize işliyor ilmek ilmek. İnsansız edebiyat iyi değildir, sözünden yola çıkıp sanki, enfes deniz manzaralarını değil de, kendinizi bir parça da olsa bulabildiğiniz, yüzleri hayatın her koşulunda gülen insanlarla dolu Ara Güler'in arşivi. Onun insana değer veren bu hayat felsefesini fotoğraflarıyla yaşattığını kendi sözleriyle de anlıyoruz: "İnsanların fotoğrafçısı olarak insanların sevinçlerini, dramlarını yaşama tarzlarını, korkularını, insana ait her şeyi kaydetmek istiyorum. Çünkü şuna inanıyorum, ben kendimi fotoğraf sanatçısı olarak değil fotojurnalist saydığım için benim için önemli olan insanların dramlarının gelecek asırlara kalmasıdır."

Bu yüzden Ara Güler Müzesinin belki de sizi en çok cezbeden ve oradan hiç ayrılmak istememenize sebep olan yanı, fotoğrafların yanında hikayelerinin, en azından o anı anlamaya yetecek bir cümlesinin bulunmuş olması. Kısacası müzedeki fotoğrafların zamanını yaşamanıza sebep olan bu ayrıntı, sadece Ara Güler'in dünyasının bir parçası olmakla kalmayıp, anlatıcısının Ara Güler olduğu bir hikaye olarak dönüyor size. Yedi Yıldız Fotoğrafçıdan biri, İstanbul'un Gözü, Master of Leice ve Kültür Sanat Büyük ödüllü Isık Çalan Adam'ı tanımak ve anlamak için Ara Güler Müzesini ziyaret etmek ve içeri adım attığınız an tarih kokan havasını tatmak; Ara Güler'i, Ara Güler perspektifinden tanımanız için oldukça gerekli.

ECEM DEMİRKAYA

ESKİ BİR KYALLI İLE GÖRÜŞME

Eski mezunlarımızdan Melis Yalçınbayır ile keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

Sizi biraz daha yakından tanıyabilmemiz için çok kısa özgeçmişinizle başlayalım, bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Merhaba, öncelikle bu köşede bana yer verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Zamanında öğrencisi olduğum okuluma mezun olarak soruları yanıtlamak oldukça heyecan verici. Öncelikle kendimi tanıtmam gerekirse ben Melis Yalçın Bayır, 2010 Korkmaz Yigıt Anadolu Lisesi mezunuyum. Mezun olduğum sene İstanbul Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği bölümünde lisans hayatıma başladım, halen İstanbul Teknik Üniversitesi'nde master yapmaktayım ve aynı zamanda Bosch Siemens Ev Aletleri şirketinde İnovasyon ve Teknoloji Proje Mühendisi olarak çalışmaktayım.

2010 yılında Korkmaz Yigıt'ten mezun oldunuz, lise yıllarınızla ilgili unutamadığınız bir anınız var mı?

Bu soruya cevap vermek oldukça zor benim için. Çünkü unutamadığım birçok anım var Korkmaz Yigıt'le ilgili. Her sabah okuldan bir durak önce inip deniz kenarında yürüme keyfinden tutun da oldukça zor sınavlarda yaşadığımız strese kadar birçok unutamadığım durum var aslında. Ama sanırım o dönemlerde bu okulda okuyanların en unutamadığı kısım Kimya dersi sınavlarının zorluğu olacaktır. Dürüst olmam gerekirse hayatımda hiçbir derse lisedeki Kimya sınavları kadar çalışmamış olabilirim fakat buna rağmen sonuç hep hüsrana olurdu. O zamanlar her ne kadar bu duruma sitem etsek ve stres yapsak da üniversite sınavında hepimiz bu çalışmaların karşılığını gördük. Sizlerin de böyle sınav stresleri yaşadığını az çok kendi kardeşimden doğru da tahmin edebiliyorum ama merak etmeyin hepsi birer güzel anı olarak zihinlerinizde kalacak ve faydasını çokça göreceksiniz.

Korkmaz Yigıt ile bağlantılarınız devam ediyor mu?

Şu an kardeşim de Korkmaz Yigıt'te okuduğundan olsa gerek okulla ilgili haberlere kolayca ulaşım

hocalarımdan haber alabiliyorum. Bunun dışında kendi dönemimdeki arkadaşarımla sosyal medya aracılığıyla görüştüğüm, haberleştiğim oluyor. Bunun dışında lisede tanıştığım en yakın arkadaşım, hala en yakın arkadaşım ve yıllardır hiç kopmadan aynı şekilde arkadaşlığımız devam ediyor.

Korkmaz Yigıt Lisesi'nde en çok sevdiğiniz, size en çok değer katan öğretmeniniz kimdi?

Bu soruya tek bir öğretmeni söyleyerek cevap vermek diğer tüm öğretmenlerime haksızlık olur. Çünkü her bir öğretmenim hayatıma çok büyük değerler kattılar. Bugün olduğum yere gelmemde hepsinin emekleri çok büyük. Okulda okurken kimi zaman sitem ettiğimiz zamanlar olmadı değil elbette ama tam da o sıradan kalktığımız anda eminim ki herkes ne denli haklı olduklarının farkına varmıştır diye düşünüyorum. Ayşe Hocam, Nilgün Hocam, İsmet Hocam, Ümit Hocam ve şu an okulda görev yapmayan Yusuf Hocam, İzlen Hocam, Ulviye Hocam, Osman Hocam... Her biri hayatıma değer kattılar. Bu vesile ile kendilerine de teşekkür ederim.

Hangi üniversiteyi tercih ettiniz? (İTÜ'yu tercih sebepleriniz nelerdir?)

Ben, liseden sonra İstanbul Teknik Üniversitesi'ni tercih ettim. Çünkü mühendislik mesleğini teknik bir okulda okumak gerektiğine inanırdım, hala da bu algım değişmedi. Bunun dışında belli bir kültürü olan bir okulu tercih etmenin beni hem mesleki hem de sosyal alanlarda geliştireceğine inanmıştım nitekim böyle de oldu. Okulda bulduğum süre boyunca bir yandan mühendislik eğitimimle alakalı birçok alanda deneyim kazanma şansım olurken, edebiyat, müzik, sinema, gönüllülük gibi sosyal becerilerimi de geliştirebileceğim çokça alanda bulunma fırsatım oldu. Sanırım yine böyle bir tercih yapacak olsam teknik bir üniversiteden yana şansımı kullanırdım.

Üniversitede ITÜ Kimya Mühendisliği'ni tercih aşamasındaki öğrencilere önerir misiniz?

Şu an benim tercih yaptığım dönemden daha farklı bir dönemi yaşıyoruz diyebilirim. Bölümlerin başlığından ziyade sizin ne yapabildiğiniz önemli, o bölümü okuduktan sonra neler yapabildiğiniz tamamen size bağlı. Bugünkü atmosferde 2010'a göre oldukça farklı şeyler konuşuyoruz mesela. Machine learning gibi, Internet of Things gibi, Endüstri 4.0 gibi kavramlar hayatımıza girdi, mühendisler olarak artık ufak parçaların içine girip yıllarca onunla uğraşmıyoruz da meseleye daha bütünsel bakmaya gayret ediyoruz. Örneğin müşteriye algılamaya, onun gibi bakmaya çalışıyoruz. Sürekli gelişmeye, sürekli okumaya, düzen değiştikçe adapte olmaya ve hatta değişimin birer parçası olmaya çalışmak mühim. Bu açıdan ITÜ Kimya Mühendisliği bölümünde aldığım eğitimin önemi yadsınamaz, çünkü henüz okuldayken bu adapte olma sürecini o eğitim sayesinde bir şekilde öğreniyorsunuz. Bu açıdan temel bir mühendislik eğitimi almış olmayı önemsiyorum, çünkü her türlü gelişime ayak uydurabildiğimiz bir temelimiz olmuş oluyor. Elbette sadece bu yeterli değil, tam da şu an oturduğunuz sıralarda kendinizi geliştirmeye başlayıp farkınızı bir şekilde ortaya koymanız gerek. Bunun için de entelektüel birikiminizi, dil becerinizi, sürekli öğrenme yetinizi her daim dinamik tutmalısınız diye düşünüyorum

Üniversite boyunca staj-iş tecrübelerinizden bahsedebilir misiniz? Üniversiteden sonra nasıl bir kariyer planlaması yaptınız?

Üniversiteye başladığımda elbette şu anki algılarıma sahip degildim, biraz rüzgâr nereye eserse gibi bir durumum vardı diyebilirim ama bu böyle devam etmedi elbette. Bu açıdan ITÜ'nün benim açımdan bir şans olduğunu düşünüyorum. Üniversiteye başladığım andan itibaren Kurumsal İletişim Ofisi'nde çalışmaya başladım, bu yüzden okulla ilgili her türlü bilgiye sahip oldum, neler yapabileceğimi az

çok fark ettim. Sonrasında zorunlu stajlarımdan birini Turkish Aerospace Industry'de (TAI) yaptım. Asıl hayatıma yön verecek olan stajım ise üniversite son sınıfta uzun dönem olarak yaptığım Arçelik stajımdı, o noktadan sonra beyaz eşya üreten bir firmada çalışmak istediğimin farkına vardım. Çünkü son tüketiciye dokunma hissi ve yaptığınız ürünü görebiliyor olmak; annenizin, babanızın, çevrenizdeki herkesin o ürünü kullandığını bilmek beni mühendislik yapma konusunda tatmin eder hale geldi. Şu an çalıştığım Bosch firması o zamanlarda hayalini kurdüğüm, çalışmak istediğim yerd. Bu anlamda Arçelik stajım bana çok fazla şey kattı ve beni bugüne taşıdı diyebilirim.

Biraz da sosyal yaşamınız hakkında konuşabiliriz. Hobileriniz nelerdir ya da serbest zamanınızı nasıl geçirmeyi tercih edersiniz?

Üniversite yıllarımda birçok kulüple tanışma fırsatım oldu. Bu kulüplerde yaptığım faaliyetler bugünkü sosyal hayatımı şekillendirmemde oldukça büyük bir yere sahip aslında. İlk olarak gönüllü öğretmenlik yapıp maddi durumu yeterli olmayan çocuklara ders vermeye başladım, bugün hala öğrencilerimle görüşüyorum ve onların hayattaki ilerlemelerini gördükçe de çok mutlu oluyorum. Bunun dışında yine o yıllarda okumayı, yazmayı sevmemden ve blog yazarı olmamdan dolayı yolum Edebiyat Kulübü ile kesişti. Mezun olana kadar bu kulüpte başkanlık yaptım. Kulüpten doğru çıkardığımız Başka Peron isimli edebiyat dergimiz yakın zamana kadar çeşitli mecralarda satılıyordu ve ben de editörlüğünü sürdürüyordum. Şu an çalıştığım firmada da okuma atölyeleri yapmayı planlıyorum. Günlük yaşamımda da eşimle kendi aramızda bir okuma atölyesi yapıyoruz ve edebiyatla ilgili konuları tartışmayı oldukça seviyoruz. Bunların dışında günlük zamanımı Almanca öğrenerek, master tezimi bitirmeye çalışarak, okuyarak, yeni yerler keşfetmeye çalışarak geçirdiğimi söyleyebilirim.

BETÜL KAPLAN

BAŞKA BİR KUZGUN HİKAYESİ

Ona baktığınızda hakkında tek bir şey düşünürdünüz: oldukça yaşlıydı.

Bir zamanlar uzun bir kadın sayılabilirdi ama şimdi yaşadığı onca yılın ağırlığı ile iki büklüm olmuş beliyile minik bir bahçe cücesine benziyordu, saçlarının eskiden kızıl olduğuna inanmazdınız çünkü tek bir kızıl tel bile kalmamıştı. Eskiden kıvrımlı bir vücudu vardı ama şimdi her yeri sarkmıştı, teni o kadar kırışık ki üzerinde kavga edilmiş bir çarşafa bakıyor gibi hissediyordunuz.

Üstelik kendisi yolda görünce koluna girip poşetlerini taşımasına yardım etmek isteyeceğiniz türden güler yüzlü yaşlılardan da değildi; daha çok bayram ziyaretlerinde gitmek istemediğin, hep o kasvetli kahve aromalı şekeri veren ve sana uzun yargılayıcı bakışlar atan yaşlılardandı. Eğer otobüse biniyor olsaydı, eminim yerini isterdi.

Evi de sevimli bir yer sayılmazdı, içeriye adım attığında sonsuzluğa düşmüş gibi hissederdin. Zaman o evde akmazdı, saati izler ve dakikaların geçmesini beklerdin ama gözlerin bulandırdı, rakamlar sadece şekiller haline gelirdi. Sessizlik, havanın gerginliği insana bildiği her şeyi unuttururdu. Hangi yılda, yılın hangi zamanı oraya gittiğin fark etmezdi, evde tarih hep doksanların başlarındaki bir yaz akşamıydı.

O gün üzerinde örgü şalı ile parlak tahtadan yapılmış sallanan sandalyesinde oturuyordu, tüm evdeki tüm hareketlilik sandalyenin otomatik hareketleriydi. Muhtemelen onun kafasında çizik bir plaktan eski bir şarkı çalıyordu - ama sadece onun kafasında. Bomboş kapalı cama bakıyordu, cam hiçbir zaman açılmazdı zaten. İçeri temiz hava girerse mobilyaların üzerine sinmiş küf kokusu gider diye mi korkuyordu acaba, ya da minik bir esintinin evi gerçek zamana döndürmesinden mi endişeleniyordu bilemeyiz ama camlar açılmazdı. Eve gelen herkes sanki ellerine bir liste verilmiş ve başında büyük harflerle bu madde yazılmış gibi bilirdi bunu ve mantık aramadan benimsemişlerdi. Yaşlı ama bir o kadar da korkutucu bir kadındı.

Şu an bunları yazarken izlediğim -kimsenin ağlamadığı ve insanların siyah giysileri içinde tüm bu olumsuz özelliklerini yutabilmek için sessiz kaldığı- cenaze töreninden bir önceki gün, tek yaptığı şey sallanan sandalyesinde oturmaktı.

Aslında sık sık yapardı bunu bomboş gözlerle cama bakardı. Yine aynı cam acı dolu bir çığlık ile kırıldığında ve içeriye belki de on yıl sonra ilk defa temiz hava girdiğinde bile gözlerinde bir duygu belirmedi. Bir anlık korku ya da şaşkınlık ile gözlerini yummadı ya da oturduğu yerden kalkmadı.

Kocaman bir kuzgun, o malum şiiirden fırlamış gibi salonun tam ortasına düştüğünde ve cam kırıkları saplanmış kanatlarından beyaz halıya kan sıçradığında eteğine gelmemesi için geri çekilmedi bile.

Kuzgun can çekişirken tek yaptığı şey sallanan sandalyesinde sallanmaktı. Zavallı kuş yeniden uçup gitmeye çalışırken odanın etrafında umutsuz turlar attı, beyaz duvarla çarpıp, bibloları devirdi; kanı ve tüyleri artık salonun her yerindeydi. Normalde ölüm sessizliğine bürünmüş olan ev bu sefer de kuzgunun ölümünün gürültüsü ile sarsılıyordu. Yere düşen ve parçalanan minik heykelciklerin çıkardığı sesler ve kuzgunun çığlıkları birbirine karışıyordu. Normal bir insan olsa duramaz, en azından kulaklarını tıkama ihtiyacı hissederdin ama o sandalyesinde oturmaya devam etti.

Çerçeveler ardı ardına yere düşüyor, yıllardır kendine özgü yöntemleriyle içeriye hapsetmeye çalıştığı anılar kırılan camların arasından dışarı çıkıyor gibiydi. Oğlunun okuldaki ilk gününden önce çekilmiş siyah beyaz fotoğrafı gibi mesela, ya da eşinin çok sevdiği arabasında çekildikleri evlilik fotoğrafı. Dondurulmuş gülümsemeler, altmışların dayanılmaz derecede kötü gelinlik modelleri ve oğlunun siyah önlüğündeki –ismini mavi iplikle işlediği- beyaz yakalık. Yıllarca haftada bir gelen temizlikçinin toz bezi dışında kimsenin dokunmadığı çerçeveler yerde, belki porselen bir biblonun yerdeki kalıntıları üzerinde, yatıyordu şimdi. Evi hala canlı hissettiren resimler şimdi kuzgunun kanıyla pislenmişti.

Birçok insan iyice yaşlanan kalbinin bu kadar heyecanı kaldıramadığını söylüyordu, evde ölü yatan kuzgunu, tüm bu karmaşayı ve buna rağmen üzeri bile pislenmeden yerinde bir kalıp gibi ölen kadını görünce daha iyi bir açıklama getirememiş olmaları normaldi aslında, o yüzden kalp krizine sebep olabilecek bir duyguya sarıldılar. Bu kadar esrarengiz bir kadının ölümüne mantıklı bir açıklama getirme ihtiyacı duyuyorlardı, kafalarında bir yere koyabilselerdi sonrasında üzerine düşünmelerine gerek kalmazdı ; yılın belli zamanlarında mezarına gitmek dışında belki.

Aslında ölüm anı –yani fiziksel olarak nefes alıp vermeyi bıraktığı o beklenen an- heyecandan oldukça uzak bir biçimde gerçekleşti, daha çok uzun zamandır beklediğiniz bir arkadaşını özlemle karşılaşmanız gibiydi.

Acaba fotoğraflarına son bir kez bakmış mıydı, mezarlığa oğlunu gömmek için gittiği o günden beri her gün biraz daha gömüldüğü evinin duvarlarından ne kadar sıkıldığı fark etti mi peki? Rahatlamış hissettiğini düşünmeden edemedim yan komşusu bana öldüğü haberini verince. Hatta şimdi neredeyse eminim sonunda –hepimizi gerdiği yıllar sonra- ilk defa yerinde birkaç kez kımladığına ya da kafasında çalan o şarkıyı mırıldandığına.

Artık mezarlığa gidişleriyle yaşamasına gerek yoktu çünkü. Yirmi beş yıl sonra ilk defa kafasında mezarlığın sürekli soğuğu, güllerinin üzerinde buldukları mezardan beslendikleri için kocaman oluşları bir daha aklının ucuna gelmeyecekti.

Mavi iplikle ismi yazılsın istememişti aslında zavallı çocuk, sınıfta bir tek onun ismi yazıyordu bembeyaz yakalıkta. Kocasının da ikinci bir ev almak gibi bir derdi hiçbir zaman olmamıştı, arabasını ne durumda olursa olsun bir eve tercih ederdi ama eşinin ısrarlarına dayanamamıştı.

Belki atlatabilirdi bütün bunları ama eline onların toprağı değmişti bir kere, avcuna alıp yeni kazılmış mezara titreyerek savurduğu. Ve sonsuza kadar değişmişti bu yüzden.

Kuzgunları vardı kafasında, ellerine bulaşan toprak yüzünden her gün bir öncekinden daha güçlü olurlardı.

Oldukça yaşlı bir kadındı zaten, yaşlı ve eli –kanlı değil ama- topraklı.

YAĞMUR NİSAN SAKARYA

SİSLERİN BAHÇESİNDE KÜÇÜK BİR SANDAL, FİKRET!

Serveti Fünun denince akla ilk gelen Fikret'i, Fikret yapan şey neydi? Dönemi tabloya almış ve tablonun her bir noktasına lanet bırakmış "Sis" mi, Galatasaray Lisesi'nde kendi karanlığına rağmen öğrencilerine verdiği aydınlık mı, destansı Boğaz'ı küçücük gözlere sunan konumuyla

Aşiyân'ı bizzat çizmesi mi, siyah sandalında Nazime Hanım ile her sis akşamında yapmış olduğu sessiz Boğaz gezileri mi, Haluk mu, Haluk'un Defteri mi? Hepsi! Tevfik Fikret; arkaya taranmış saçları, sabahında tıraşlanmış yüzü, şekillendirdiği pala bıyıkları, kocaman gözleri ile bir sandalyede oturmuş; sol eli cebinde, sağ eli hafif üzerinde, tertemiz kıyafetleri, yeleşinden arkaya saklanmış kravatı, kalın paltosu, bembeyaz gömleği ve İstanbul beyfendisi duruşuyla sol bacağını düşünceleriyle sağ bacağının üzerine yerleştirmiş, siyah beyaz fotoğrafından bize bakıyor! Merhaba, Tevfik Bey; biz de tam sizden bahsedecektik!

Küçük Tevfik'ten başlayıp Aşiyân'a kadar ağır ağır yürümek isterdik. Fakat şu anda bambaşka bir şey yapacağız. Okuduğunuzda 'Vay be Fikret!' diyeceğiniz çok gizli bilgilerimiz var.

Aşiyân'ı gürültüden uzak, huzurlu, kuş cıvıltılarıyla hayal etmek çok kolay. Peki Aşiyân'ı mızımızlanan insanlarla dolu bir 'Şikayethane' olarak hayal etmek? Tevfik, çok şikayetçi bir beyfendiymiş. Kendisinin şikayet edecek bir şey bulmasında üstüne yokmuş. Hal böyleyken bazıları Aşiyân'a ağır ağır çıkar; "Aman Fikret Bey...", "Falan Fikret Bey...", "Bu böyle mi olur Fikret Bey?.." diye başlar ve susmak bilmezmiş. Fikret böyle zamanlardan usanmış. Katlanamaz olmuş. Ne zaman da kapının çalındığını işitse, çalışma odasının penceresinden: "Tevfik Beyler evde yoklar." der ve hızlıca pencereyi kapatmış.

Kendisi Galatasaray'da öğrencileri tarafından çok sevilirmiş. Öğrencileri Fikret'in ders anlatmasından ziyade edebiyatıyla ilgili düşüncelerini, Fikret'in derin bakış açısını öğrenmek isterlermiş. Dersi kaynatacak konu da bu ya! Fikret, anlatmaya bayılırmış. Talebelerinden bir soru alsın, başlarmış: "Şimdi size şöyle anlatayım..."

Girdiği işlerden istifa etmesiyle rekorlar kıracak kişi Fikret! Öyle ki Fikret, sadece Galatasaray Lisesi'nden 3 kere istifa etmiştir. Ayda aldığı 6 lira maaştan ötürü bir durum değildir elbet! İçerisinde ne sıkıntılara yatar bu istifaların kim bilir? Belki de kendi bile bilmez. Kalemine sağlık olsun Fikret.

Tevfik Fikret 19 Ağustos 1915'te sağ tarafına dönmüş ve derin uykusuna dalmıştır.

Hayatındaki iniş çıkışlardan, taşlı yollardan, rüzgarda saçlarını yalayan problemlerden yorulmuş olsa ki son cümlesi eşi Nazime Hanım'a "Artık yıkılıyorum." olmuş. Tevfik Fikret'in Galatasaray Lisesi'nde hocalık yaptığı yıllarda talebesi olan Ruşen Eşref Bey, onun son günlerini ve ölümünü şu şekilde anlatmış:

... Son ziyaretimizdi. Bizimle konuşmaya, içini dökmeye bir türlü doyamıyordu. Ayrılırken: "Yine beklerim. Âşiyân benim değil, sizin... Orasını unutmayın." dedi. Elini öptük, o da bizleri öptü. Arkamızdan kapıya çıktı. Uzun müddet dışarıda ayaküstü konuştu. Meğer o neşe, son neşesiymiş, o gün kendisinden ebediyyen ayrılmışız. Neşesi birkaç saat daha devam etmiş.

Yıkılmadın Tevfik Fikret! Kimse kapını çalsın istemedin bir müddet, dert tasa dinlemek istemedin bir an, hiçbir şeyden de korkmadın diye yoruldun kalemin göğsünde. Uyu Fikret!

OĞLU NİJAD'IN ÖLÜMÜNDEN SONRA EKREM

Oğlu Ercüment ile Nijad'a düşkünlüğü paha biçilemezdi Recaizade Mahmut Ekrem'in. Oğulları ile İstinye'de sandal gezileri yapmaya bayılırdı. En güzel günlerini evlatlarıyla geçiren Üstat Nijad'ın genç yaştaki ölümünden sonra yıkılmıştı. "Büyükada-31 Mayıs" tarihinde sevdiği bir dostuna yazdığı mektupta:

"Dostlarım artık beni ölmüş bilmeli, beni ziyaret ederlerse türbe ziyaret eder gibi etmeli, bana mektup gönderirlerse fatiha gönderir gibi göndermeli." diyor.

İLHAMI ÖLDÜRMEK İÇİN TAVLA OYNAYAN SAMİ PAŞAZADE SEZAI

Sergüzeşt muharririnin kendisine mahsus bir çalışma tarzı vardı. Yazısına başlar, beğendiği bir iki cümleden sonra derhal ayağa kalkar ve dolaşırdı. Bir aşağı bir yukarı gezinir, az otururdu. Yazısının heyecanı onu hareketlendirirdi. Sami Paşazade'yi az yazmakla eleştiren bu huyunu bilmezlerdi. Sezai, iktidarsızlığından yazmamış değildir. Heyecanını boğmaya uğraşırdı. Bu sebepten ötürü vaktini tavla oynayarak geçirirdi. Kendisine bu oyunu neden bu kadar çok oynadığı hakkında sorular sorulunca: "Ne yapayım, ilham geliyor! İlhamı öldürmek için tavla oynuyorum!" derdi.

HÜSEYİN RAHMİ HİÇ EVLENMEDİ

Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın seksen yıllık hayatını yapayalnız geçirmesinin asıl nedenini merak ediyor musunuz? Bunun tek sebebi sağlık meselesinde bu kadar ince düşünmesidir. Katiyen el sıkmasını sevmeyen ve böyle bir vaziyet karşısında ilk fırsatta elini kolonyalayan Gürpınar, tanımadığı bir insanla rahat edemeyecekti. Bunu yeğenine şöyle açıklar: "Yeryüzünde yedi hastalık vardır ki ben bunlardan son derece korkarım. Bakarsınız bir insanın kendisinde olmaz, babasında olmaz da büyükbabasinda olur! İşte ben bunu düşündüm. Bereket versin ki herkes benim gibi düşünmüyor. Yoksa dünya bekarlar dünyası olurdu."

ŞEMSEDDİN SAMİ VE BİLMEDİĞİ TEK ŞEY

Şemsettin Sami'nin bilmediği tek şey para kazanmaktı. Başkatipliğinden ötürü haftada iki kez Yıldız'a gitmeye mecburdu. Böyle günlerde "Bana yol parası versenize çocuklar!" diyerek evi idare edenlerden gündelik isterdi. Akşama eve döndüğü zaman: "Beşiktaş'tan Yıldız'a araba parası 5 kuruş! İnerken de yokuş aşağı yaya indim. Ve işte verdiğiniz paradan 1 kuruş kaldı!" diyerek onu da iade ederdi. Kendisinden şaşılacak derecede para fikri yoktu ki altı sene geceli gündüzlü çalışarak ve bazen haftalarca odasından dışarıya çıkmayarak vücuda getirdiği Kamusü'l-l'am'dan yalnızca 300 lira kazandı.

MUSTAFA BERAT KARACA

GELECEĞİN SPORU : E-SPOR

Tam manasıyla açılımı Elektronik Spor olan eSpor dünyanın dört bir yanından dijital oyunlara merakı ve yeteneğiyle dikkat çeken -özellikle genç yaştaki- insanların katılımı ile gerçekleşen bir dijital etkinliktir.

Diğer birçok spor etkinliğinde olduğu gibi hakemler tarafından takip edilen, teknik bir ekiple bilgisayarların sorunlarının çözüldüğü, sağlık ekipleri oyuncuların sağlığında oluşacak sorunları çözdüğü ve binlerce seyirci tarafından izlenen lakin fiziksel bir mücadeleden ziyade el, göz ve beyin aracılığı ile sergilenecek hızlı düşünme ve gerçekleştirme, refleks gibi etkenlerin kullanıldığı yeni nesil spor türüdür. 80'li ve 90'lı yıllarda gerçekleştirilen atari turnuvalarında aslında bu sporun temellerini oluşturmaktadır.

E spor 15-25 yaş arasında bulunan genç kesimin özellikle dikkatini çekmektedir. Hatta bu yaş kesimindeki oyuncular, bu oyuncuları fark eden şirketler tarafından yetiştirilerek birer e spor oyuncusu haline getirilebiliyor ve belli bir maaşla müsabakalara bile çıkartılabiliyorlar. 30 yaşında emekli olan bir E sporcu bile vardır. LoL olarak bilinen League of Legends, Dota 2, Counter-Strike ve Overwatch gibi oyunlar günümüzde E sporu temsil etme konusunda başı çekmektedirler. Ülkeler de bu tür etkinliklere destek vermektedirler. Örneğin Kore oyuncuları şu anki E spor devrinin bilinen en iyi oyuncularındır. Çünkü Kore devleti birçok açıdan oyuncularına maddi ve manevi destek vermektedirler.

E-Spor Gerçek Bir Spor Dalı Olarak Görülmeli mi ? BBC' de yapılmaya başlanan E spor yayınları " E spor gerçekten spor sayılır mı ? " sorusunun canlanmasına sebep oldu. Özellikle ileri yaşlarda bulunan izleyicilerin tepkisini çeken bu olay ile ilgili gazetelerde çıkan haberlere gençler tepki olarak Twitter ve diğer birçok sosyal medya uygulamasından paylaşımlarda bulunarak bu konudaki düşüncelerinin ne kadar yanlış olduğunu dile getirdiler. Ama şöyle bir oturup ileri yaşta bulunan insanların düşüncelerinin nedeni ile ilgili bir empati kurduğumuz zaman, bir şeyi fark ediyoruz. Çünkü bu insanlar görmüş geçirmiş insanlar. " Bu insanlar yaşlı çünkü... ". Michael Keaton' ın Spiderman Homecoming' de Vulture rolünü oynarken söylediği gibi " Dünya değişiyor, bizim de değişme zamanımız geldi." Bu değişime dijital dünyanın getirdikleri nimetleri gençler için birer tehdit gibi gören yaşlı insanlarınızın öncülük etmesini düşünmek yanlış olur. Çünkü bu iş biz gençlere aittir.

İnsanların kafalarını en çok allak bullak eden nokta ise " Spor " kelimesinin sözlükteki anlamından geliyor. "Tek başına ya da başka bir takıma karşı mücadele ettiren, fiziksel gayret ve yetenek harcanması gerektiren aktivite." Fakat farklı kaynaklarda bu tanım giderek değişmektedir. ("Genellikle fiziksel olarak yapılan aktivite" gibi)

Dolayısı ile vücut limitlerini test etmeyen E spor genel bazda Spor olarak gösterilmemektedir. Oyuncularının temsil edenler kadar genç ve deneyimsiz olması cabası. Zaten E spor günümüzde bununla ilgili çok iddialı olmadığını göstermek için Spor kelimesinin başına "E" harfini koyuyorlar. E spor fiziksel anlamda insanı zorlamadığı dolayısıyla Spor un klasik anlamına uymadığı için "Tereddütsüz olarak spor değildir" dememiz çok yanlış olur. Bunu diyecek bir insan isek satranç, dart ve poker turnuvalarını yine aynı tereddütsüzlük ile kaldırıp çöpe atmalıyız. Bu yüzden fiziksel yükün yerini dikkat,konsantrasyon ve yorgunluğun tavan yaptığı zihinsel aktiviteler alıyor.

Dolayısı ile E spor şimdilik kendine " Spor " un dalları altında bir yer buluyor. Fiziksel manada değil zihinsel manada takımların ve akılların çarpıştığı bir spor dalı. Ama zaman değişiyor ve "Spor" tanımımız da bununla birlikte yeniden şekilleniyor. O yüzden belki yarım asır sonra Spor 'u " Fiziksel ve zihinsel gayret ve yetenek harcaması gerektiren aktivite" şeklinde tanımlayacağız. E spor un spor olduğunu bazı kanıtlarını size şöyle takdim etmek isterim :

- Olimpik Teklifler (Olimpiyatlara katılması düşünülen spor dalının güçlü olması gerekli. Bu noktada ESPN devreye giriyor.)

-Ardındaki ticari model ve ekonomik güç

-Kurumsal Önem (Aday sporun kurallarının olması)

-Sahip olduğu popülerlik (ki E spor gülle atmadan daha popüler)

E Sporun Geleceği ve Ekonomisi Nasıl Olacak ?

400 milyondan fazla seyirci kitlesi ile hala büyümeye devam eden E spor şampiyonlarında ödül havuzu katan takıma 20 milyon dolar vermeye kadar çıkabiliyor. Forbes dergisi verilerine göre E spor gelir seviyesi 2012 yılından bu yana 130 milyon dolardan 720 milyon dolara kadar çıkmıştır ve bu yükseliş hala hızla devam etmektedir. Dünya genelinde en iyi oyuncuların kazandığı paralar ise dudak uçuklatacak nitelikte. Daha önce bahsini geçirdiğim üzere Kore etkisi ve üstünlüğü çok ağır basıyor. Oyuncu adı Faker olan Koreli profesyonel League of Legends oyuncusunu Lee Sang Hyeok şu ana kadar 1 milyon dolar gibi yüksek bir miktarda para kazanmıştır. Ülkemizde ise Anıl " HolyPhoneix" Işık 100 bin dolar gibi bir parayla zirveyi elinde tutmaktadır. Ülkemizde E spor yine yurt dışı birçok ülkede olduğu gibi yüksek ilgi görmektedir. Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray, Bursaspor gibi birçok futbol takımının kendilerine ait olan ve maaş ile çalıştırdıkları profesyonel E spor oyuncularından oluşan takımları bile vardır.

ECEM NAZ DEMİRKAYA

ROMAN TAHLİLİ: KÖRLÜK – JOSE SARAMAGO

“Aslında körlük, umudun tükendiği bir dünyada yaşamaktı.”

Sarı ışık yandı, birkaç araba son anda geçiverdi, yayalar hareketlendi ve ayağı gazda, her an gitmeye hazır olan adam bir anda görememeye başladı. Kör oldum, diye arabanın içinde panikle bağırdı. Belki gözlerinin önünde bembeyaz bir levha asılı olmasaydı, kör olduğuna daha az şaşırabilirdi.

Jose Saramago, 1998 Nobel Edebiyat ödülü sahibi Portekizli yazar, “Körlük” adlı eserinde isimsiz bir kentin isimsiz insanlarını müthiş bir kaos içine ele almıştır.

Bir kişiden, o trafikte yeşil ışığı beklese de bir daha hiç göremeyen adamdan, başlayan körlük bir salgın olarak kitleler halinde tüm dünyaya yayılır. Nasıl yayıldığı belli olmayan bu salgını kontrol altına almak için hükümet tüm körleri bir hastanede toplar. Burada hükümetin uzantısı olan askerler, onların silahları ve sadece hoparlörden duyulan emirler vardır.

Körlük aslında ışığın var olmayışıdır, görememektir. Hâlbuki bu eserde yer alan körlerin anlamsız sayılabilecek durumları da, beyaz körlük yaşamalarıdır. Kocaman bir süt denizine düşmüş gibi, diye anlatılır kitapta. Görülebilen tek şey acıtan bir beyazlıktır.

Kahraman sayısı az değildir aslında, sadece isimleri olmadığından, kitapta bize sanki bir avuç insan varmış gibi gelir. İlk kör olan adam vardır karısı ile. Paniklediklerinde gittikleri göz doktoru, ironik bir şekilde doktorluğu kör olduktan sonra hiçbir işe yaramaz, ve karısı, genç bir kadın, yaşlı ve göz bandı takan bir adam, küçük de bir oğlan. Şunu da eklemeliyiz ki bu sayılanların, ilk körün karısı ve doktorun kendi karısı dışında, hepsi göz doktorunun önceden hastasıdır.

Kapatıldıkları hastane tarzı yerde konu işlenmeye başlanır. İnsanların gözü görmez olmuştur ve aynı şekilde kendilerini yargılayan toplumun da gözleri süt beyazından başka bir şey göremez. İşte o zaman insan kendi doğasıyla, yaratılışıyla baş başa kalır. İnsan kendi kendine, asıl içindeki o şeye yenik düşer bu romanda.

“Hepimizin içinde adını koyamadığımız bir şey var, işte biz oyuz.”

Güdü ve dürtülerinin, haz ve isteklerinin karşısında insanın aslında ne kadar güçsüz olduğunu görürüz. Karantinaya alındıkları hastaneden kaçışlarına kadar başlarında olan kadın, doktorun karısı, tüm körler arasında tek görebilen kişidir. Kocasına ve diğerlerine daima yardımcı ve göz kulak olur, bunların hepsini de karşılıksız olarak yapar. Bu kadar ahlaksızlığın (!) içinde yol gösterici bir çoban imgesi çizen kadın son kalan ümidin, belki de iyiliğin bir göstergesidir.

Kitapta ayrıca güdülerine teslim olmuş erkeğin şiddet yoluyla, yani silah zoruyla, kadın üzerinde bir şekilde üstün gelmeye çalıştığını lakin bunu yaparken nasıl aciz bir hale düştüğünü de ayrıntılı bir anlatımla sunuyor.

“Bir gün gözlerim yeniden görmeye başlarsa, başkalarının gözlerinin içine bakacağım, ruhlarını görebileceğim gibi.”

Körlüğü tadan tüm kentlilerin zincirlerini kıran simgesel bir durum daha var; kilisedeki tüm ikonların ve heykellerin gözleri bantlanmış. İlahi bir baskı ortadan kaldırılmış, ne yazık ki beyaz körlükten mustarip hiçbir yurttaş bunu görebilecek durumda değil.

“... sonunda buraya gelip Tanrı'nın görmeyi hak etmediğini ilan eden kişi o.”

Cehennemi andıran onca betimleme ve kaos ortamından sonra varılan finalde olaylar Deus-ex-machina* tarzı bir iyileşme ile gerçekleşir. Körlükleri bir anda düzelen karakterler gayet mutludur, sadece doktorun karısında bir durgunluk mevcuttur.

“Bence biz kör olmadık, biz zaten kördük.”

“Gören körler mi?”

“Gördüğü halde görmeyen körler.”

Sefaletlerinin kalıntıları içinde olmalarına rağmen hala haykırabilen ve şarkı söyleyebilen insanları izleyen kadın, sıranın kendisine geldiğini düşündü. Ne yazık ki pencereden bakmakta olduğu şehir, hala yerli yerindeydi.

“Bizim elimizden gelebilecek tek mucize yaşamaya devam etmektir, dedi karısı, hayatın kırılmağını her gün korumaktır, sanki hayatın kendisi körmüş gibi, ne yöne gideceğini bilemeyen hayatmış gibi...”

ÖZGE NARİN IRMAK

LAYEZÂL

*Ben bir çiçek bahçesinin za'feranı.
Yalnız başına ve alışagelinmemiş,
Hiç hâl hatır sormaya çıkagelinmemiş.
Ve varolduğundan bu yana dehrin fariği,
Ruhuna ays hiç değmemiş.*

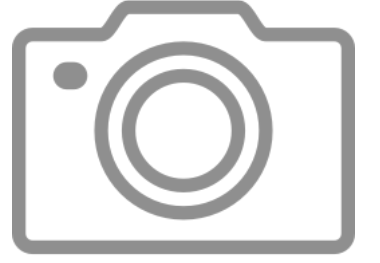
*İstiyâkım yalnızca tac-ı ser olmak bir merdin
mündemiç ihtirasında.
Canhıraş fâni, handân eyle beni hem dem olalım.
Kümayı aşk olmasan da maada istemem mürde
kalbime başka didar,
Ezvakımız gâhi girye-i dem dökmedikten sonra.*

*Her katre can olur serpilir; olmasa da makbuldür
ebharın.
Beni ancak hazan vakti solursun,
Solursan ciğerlerine hâki iturnak olurum, sen gül-i
sahra iken.*

NAZİRE CEREN ÇATAL

KYAL GİRİŞİMCİLİK KULÜBÜ

FOTOĞRAF SANATÇISI DILAN BOZYEL İLE SÖYLEŞİ

Fotoğrafçılık konusunda yeni başlayanlara tavsiyeleriniz neler?

Bol pratikle kameraya iyi hakim olmayı başarmak gerekiyor önce, gözü eğitmek de bir o kadar önemli. Teknik bilgileri çok iyi kavrayıp sonra bir tarz oluşturabilmek gerekli. Fotoğrafın tekniği kadar kompozisyonu da çok, çok önemli. Bir fotoğrafın kompozisyonu izleyiciyle arasında bağ kurabilmeyi sağlar.

Photoshop hakkında ne düşünüyorsunuz? Hangi dereceye kadar kabul edilebilir?

Tembellik yaratmayacak derecede öğrenmek gerekiyor bu tip retouch programlarını. "Nasıl olsa photoshopla düzeltilir / yapılır" cümlesini kurmaktan kaçınmak lazım; bir çekim esnasında "en iyisini, en istediğimizi gerçekleştirelim sonra ufak tefek rötuşları dijitalde yaparız" cümlelerini rahatlıkla kurabilecek kadar donanımlı olmak gerekiyor.

Daha çok fotoğrafın hangi dalıyla ilgiliniyorsunuz?

Portre fotoğrafçılık diyebiliriz. Bu daha kapsamlı bir alan; sokak fotoğrafçılığını da, reklam fotoğrafçılığını da kapsıyor çünkü.

Fotoğraf çekilecek ortam önceden düzenlenmeli ve açış ayarlanmalı mı yoksa spontane olmayı mı tercih ediyorsunuz?

Sokak fotoğrafçılığı gibi alanlarda spontane olmaktan başka şansınız yok gibi. Fakat

fotoğrafçılıkla aranızdaki bağ ne kadar kuvvetliyse sokakta yakalayacağınız spontane fotoğrafların da sizin için hazırlanmış bir "set ortamı" olduğunu farkedebilirsiniz :)

Gününüzün ne kadarlık bir bölümünü fotoğraf çekmeye ayırırsınız?

Mecburi gündelik işlerde bile beynimin bir kısmı işime odaklanmış olduğu için sanırım bütün günlerim, aylarım, yıllarım fotoğrafçılıkla bir bütün halinde. Fakat fotoğraf çekme süresi her gün değişiyor, eğer randevulu hazırlanmış bir çekim ise çoğu zaman bir tam gün ile yarım gün arasında değişen süre ayırıyorum ama randevusuz, yalnızca kendi pratiğim için çekim yapıyorsam süresi çok değişken olabiliyor. Bazı günler müsaitsem saatlerce kameramla sokaklarda fotoğraf arıyorum.

Sizi fotoğraf çekmeye iten nedir?

Fotoğraf çekmenin bana iyi gelmesi başta olmak üzere fotoğrafların dünyaya, topluma iyi gelmesi.

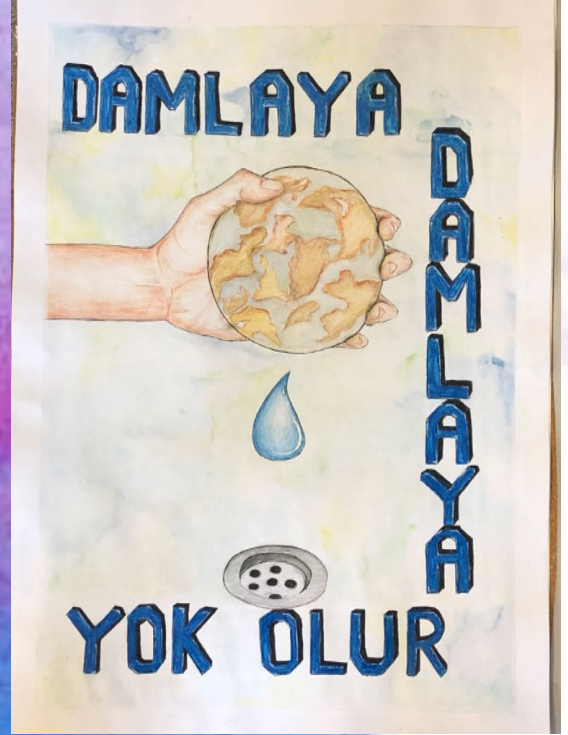
Çektiğiniz fotoğrafın "iyi" olduğuna nasıl karar verirsiniz? Fotoğraftan memnun kalmanızı belirleyen şey nedir?

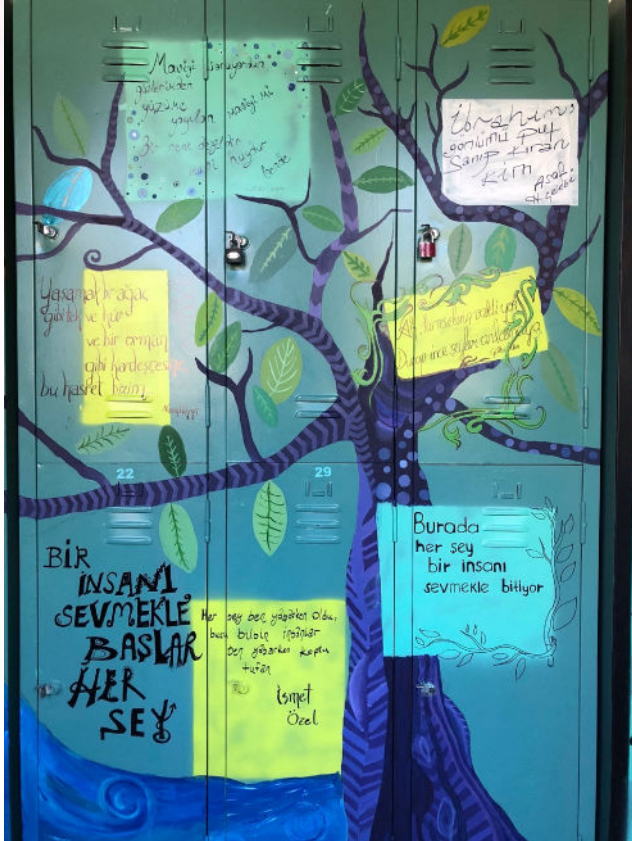
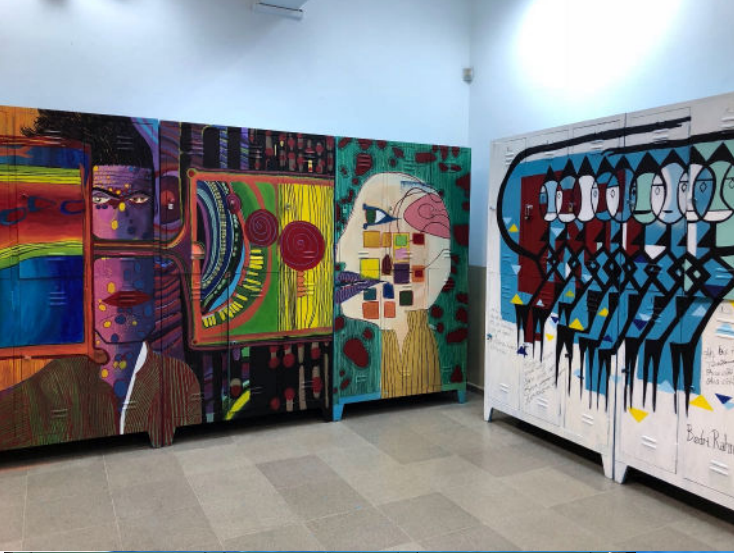
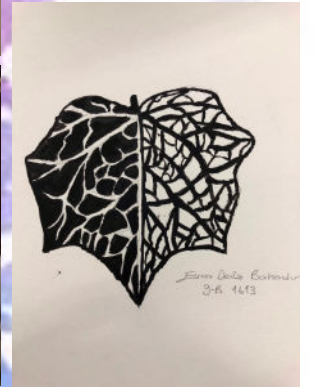
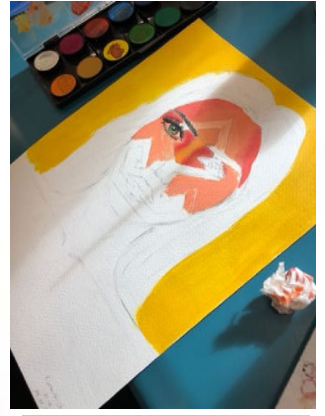
Kompozisyonu çok önemli. Bir sanat eseri "iyi - kötü, güzel - çirkin" gibi sıfatlarla kısıtlanamaz. Bu nedenle aktardığı duygu, bilgi çok mühim.

GÖRSEL SANATLAR ÇALIŞMALARIMIZ

ECEM AKTAN

KYAL FARKINDALIK KULÜBÜ

Biz Kimiz?

Arnavutköy Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi öğrencileri olarak akademik bağlandı sürdürdüğümüz etkinlikleri sosyal sorumluluk çerçevesinde devam ettirmek istiyoruz.

Hayvan ve çevre problemlerine çözüm aramak, iletişim kopukluklarını onarmak, değerli konularda farkındalık yaratmak en temel amaçlarımızdandır.

Ne Gibi Projeler Yapacağız?

Atölye çalışmalarını gerçekleştirerek sunum bazlı olmayan, daha ilgi çekici bir biçimde sorunlara çözüm üreten interaktif projeler yapacağız.

BUSE KEMAHLI

Günümüzde toplumsal problemler belki de daha önce hiç olmadıkları kadar büyük bir yer kaplıyor. Ülkemiz ve orta doğu ülkeleri başta olmak üzere, tecavüzler, kadın cinayetleri, çocuk istismarları, hayvana olan şiddet ve yine diğer şiddet içerikli vakalar gün geçtikçe tüm dünyada artmaya devam ediyor. Tabii ki bu problemlerin bizim göremediğimiz tarafları da var. İnsanlar diğer insanları dinlerine, ırklarına, cinsiyetlerine göre yargılarken hangimiz çıkıp da bir eşitliğin olduğundan bahsedebiliriz?

İrkçılığı ele alalım mesela. Dünyanın farklı yerlerinde ırkçılığın farklı şekilleriyle karşılaşırız. Amerika'ya ya da Avrupa'ya baktığımızda genelde siyah-beyaz ırkçılığı görüyoruz. Ülkemizde buna pek rastlanmıyor. Bizde genelde mezhep ayrımcılıkları, insanları dinlerine göre sınıflandıran, aynı dinden olan insanların hepsini vicdani bakımdan aynı kefeye koyan insanlar var. Yakın zamanda Yeni Zelanda'daki katliama bakacak olursak, yine bir dinden diğer dine yapılan bir saldırı olduğunu görüyoruz. Fakat bunun yanında, katliamdan sonra hayatını kaybeden insanlara yine diğer dine inanan insanlar destek oluyor, çiçekler götürüyorlar, el ele tutuşup ibadet yerlerini koruyorlar. Çünkü o insanlar, sadece inançlarıyla yargılayabileceğimiz kişiler değil, tıpkı kimsenin öyle olmadığı gibi.

En yaygın toplumsal problem olan cinsiyetçiliğe baktığımızda da yine problem tek taraflı değil. Erkekler kadınlara baskılar uyguluyorlar. Kıyafetlerine, kadının hangi saatte dışarıda olması gerektiğine karar veriyorlar, kendilerinde bu hakkı buluyorlar. Aynı şekilde kadınlar da erkeklere bir ayrımcılık uyguluyorlar. Erkeklerin küpe takmaması gerektiği, bir buluşmada her zaman erkeğin hesap ödemesi gerektiği...

Hayır, sadece karşı cinse yapılan bir şey değil bu. Yine kadının kadına, erkeğin erkeğe yaptığı toplumsal baskıyı görebiliyoruz. "Erkek adam dediğin sert olur..." ya da "Kadın dediğin hanım hamımcık olmalı..." gibi kalıplar, toplumumuzda ağızdan ağza dolaşmaya devam ediyor. Bunun başında eğitimsizlik ve vicdan eksikliği geliyor tabii.

Dünyada, daha küçük bir açıdan bakacak olursak ülkemizde, bu kadar ayırım, adalet ve eşitlik

problemleri varken neden kimse hiçbir şey yapmak istemiyor? Neden herkes perdelerini kapatarak her şeyi görmezden geliyor? Neden kabuklarımıza çekiliyoruz? Peki ya neden olaylara gösterdiğimiz tek tepki sosyal medyada paylaşmak ve üzüldüğümüzü belli etmeye çalışmak oluyor? Çünkü insanlar her zaman kolayca kaçmayı severler. Kendi dünyalarının dışındaki acıyı, sefaleti, ölümleri ve haksızlıkları görmek istemezler. Bir hayvan işkence ile vahşice katledilir, sorumlusu bulunamaz, üstü kapatılır, sosyal medyada haberini görürüz. Neden çoğu insan haberi okumadan geçer, fotoğraflara bakamaz? "Bakınca üzülüyorum, aklımdan çıkmıyor, bakamıyorum." derler genelde. İşte bahsettiğim şey tam olarak buydu. Bu olaya tepki göstererek adalet için bağırarak ve bunun karşılığında acı çekmek yerine insanlar sahte bir mutluluğu tercih ederler. Daha başka canların acı çekmesine göz yumarak her şeyi unutmaya çalışır ve kendi hayali dünyalarında yaşamaya devam ederler. Oysaki onların olayları görmemeleri, o olayların devam etmediği anlamına gelmez. Bu yüzden kimse bağırılmaz. Adaletsizlik kendi kaplarına çalana dek olan bitene göz yumarlar.

Biz hiçbir zaman göz yuman insanlardan olmak istemedik. Olan biten her şeyin farkında olan birisi, nasıl olur da görmezden gelip acılara göz yumarak hayatına devam edebilir ki? Bizim her şeyden uzak bir şekilde, her istediğimiz gerçekleşirken gülmeye eğlenmemiz başkalarının dışarıda acı çektiği gerçeğini ne yazık ki değiştirmiyor. Bazen -eğer gerçekten dışarıdaki şeylerin farkında olan biriyseniz- "Keşke bir sihirli değneğim olsa ve her şeyi değiştirebilsem." dediğiniz oluyordur. Birlik olduğumuz sürece hiçbirimizin bir sihirli değneğe ihtiyacı yok. Biz, KYAL Farkındalık Kulübü olarak bu amaçla bir araya geldik. Henüz çok genciz, acemiyiz. Yavaş yavaş alışıyoruz, fikir üretiyor ve insanların kalplerine dokunmaya çalışıyoruz. "Ne değiştirebilirsiniz ki?" ya da "En fazla ne yapabilirsiniz ki?" diye sorabilirsiniz. Hayatımızda izlediğiniz bir filmin, okuduğunuz bir kitabın bile düşüncelerinizde bir şeyleri değiştirdiği olmuştur. Unutmayın ki, sessiz kalmak yerine harekete geçmek, oturmaktan iyidir. Biz 300 kişiden birinde bile bir farkındalığa neden oluyorsak, ne mutlu bize...

SÜMEYYE BAKI

ERGENLİKTE TOPLUM BASKISI VE AİLE İÇİ ÇATIŞMA

Ergenlikte 9-11 yaşlarından başlayarak 17-18 yaşlarına kadar sürebilen hızlı fiziksel, zihinsel ve sosyal-duygusal değişimler ve bunların yarattığı kaygı ve stres kız ve erkek ergenlerde farklı tepkilere yol açar. İnsan yaşamının kritik dönemlerinden biri olan ergenlik çağı genç bireyler tarafından birçok sorunun yaşandığı bir dönemdir.

Kimlik arayışı ergenlik döneminin doğal bir sürecidir. Ergen için çocuk kimliğinden yetişkin kimliğine geçmek (tüm gençlere genellenemese de) kimlik krizi olarak adlandırılan bir sorunu da beraberinde getirmektedir. Bu süreçte genç, "içinde bulunduğu ailede, çevrede, grupta, toplumda, amacını, beklentisini, düşüncelerini, duygularını, inanç ve tutumlarını, davranışlarını belirlemeye ve saptamaya çalışır. Kim olduğunu ne olacağını, ne yapacağını, kimlere, nelere inanacağını, türlü konular ve sorunlar karşısında ne düşünüp, nasıl davranacağını arar.

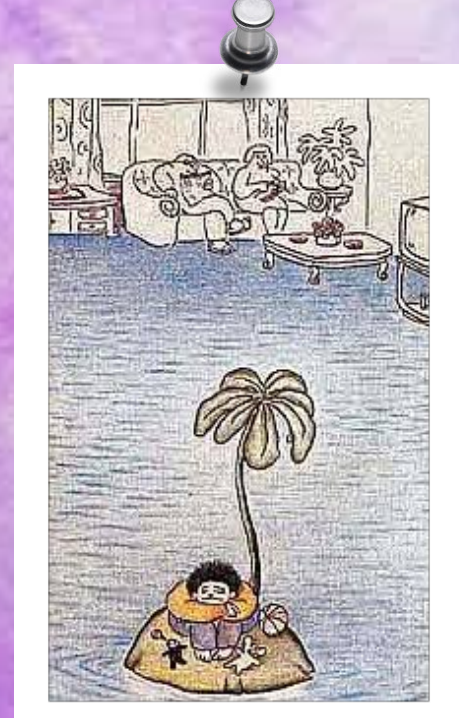
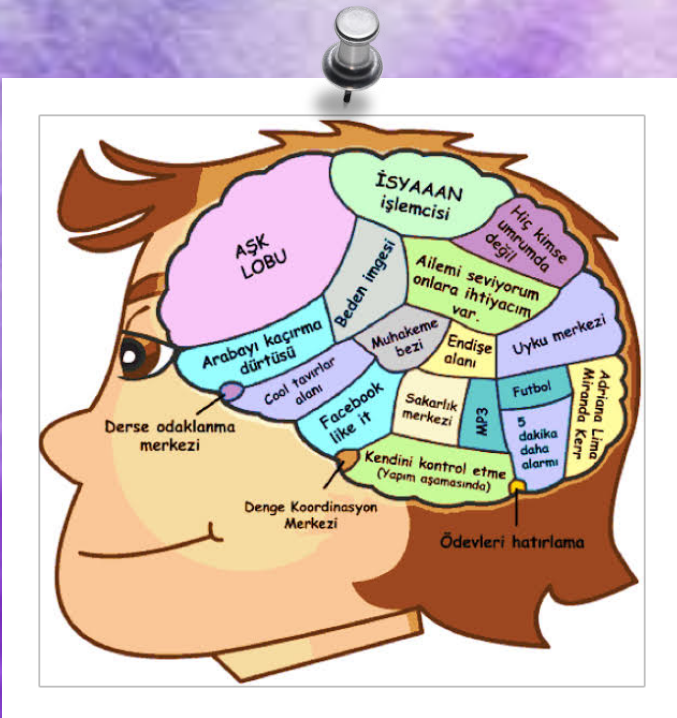
Bu dönemde çevre ile olan bütün ilişkiler duygu dünyası üzerine kuruludur. Ergen kolay inanır, kolay bağlanır, çabuk sever, kolay kopar.

Bu yazıyı daha somut ve anlaşılır kılabilmek için 16 -17 yaş aralığındaki öğrencilerle bir anket yaptım. "Ailenize en çok verdiğiniz mesaj nedir?" ve "Ailenizin size karşı nasıl davranmasını istersiniz?" sorularını yönelttim. Anket sonuçlarına göre öncelikle ergenlerin ailelerinden anlayış beklediği sonucunu elde ettim. Bunun yanı sıra empati kurmak, sevildiğini hissetmek, başarı için zorlanmamak, başkaları ve kardeşleriyle kıyaslanmamak, küçük görülmemek, bir problemi çözmek için fırsat tanımak ankette çıkan diğer sonuçlardır.

Bu duygusallık içinde kendisini her konuda yeterli görmeye başlar. Bir yandan yetişkinliğe özlem duyar. bir yandan da onlar gibi düşünebileceğine inanır. Yetersizliğinden ve güçsüzlüğünden huzursuz olur.

Anne babalar ve ergenler arasındaki çatışma onlu yaşlardan, on altılı veya on yedili yaşlara kadar düzenli ve yoğun şekilde artış gösterir, ancak on sekizli ve on dokuzlu yaşlarda ergenliğin ilk dönemlerindeki seviyeye doğru geriler. Otoriteye karşı gelme, söz dinlememe, eleştirmeye karşı hassaslık, beğenmeme ve eleştirme ergenlik döneminin tipik tepkileri gibidir. Ergen bu yollar ile anne babasından farklı bir birey olduğunu kanıtlamaya, kendi yeterliliğini göstermeye çalışır. Bir yandan da yalnız kalmaktan, hata yapmaktan korkar. Anne babanın ona rehberlik etmesine içten içe ihtiyaç duyar.

Ergen ile ailesinin temel çatışma konusu hak ve sorumluluklar alanında yaşanmaktadır. Bunun yanı sıra arkadaş ilişkileri, okul başarısı, öfke patlamaları, hak ve sorumluluklar etrafında şekillenen diğer çatışma alanları olabilmektedir.

BIYOLOJİ HAYATTIR

Dünyayı üzerinde yaşayan canlılar olmadan hayal ettiniz mi hiç?

İçinizi çoşkuyla dolduran yemyeşil ağaçlar, sevgimizi anlatan rengarenk çiçekler, sevimli sokak kedileri veya cıvıldaayan kuşlar olmasaydı nasıl bir yer olurdu gezegenimiz.

Biyoloji dendiğinde çoğumuzun aklına ilkokulda öğrendiğimiz endoplazmik retikulum gelir, hücreyi hatırlar, mutsuz oluruz. Oysa aldığımız nefes yediğimiz yemek, sevdiğimiz hayvan hep biyoloji ile ilgilidir

24 saatinizi düşünün, kalbiniz atıyor, ciğerleriniz oksijenle dolu çünkü ağaçlar sizin için fotosentez yapıyor. Uyandığınızda mutfaktan sıcak poğaçacı kokusu alıyorsunuz çünkü mayalar sizin için çalışıp hamurunuzu kabarttı ya da kahvaltıda bir bardak süt içtiniz çünkü çiftlikteki mutlu inekler sizin için protein sentezi yaparak süt üretti. İşte bunlar hep biyoloji bilimi. Yetmedi mi? Biraz dikkatli bakarsanız daha fazlasını da bulabilirsiniz.

Topraktaki solucanlar sizin için çalışan birer tarım işçisi; durmadan toprağı havalandırıp verimi arttırıyorlar. Etrafımızdaki rengarenk kelebekler çiçeklere konup üremelerini sağlıyor ve doğayı güzelleştiriyorlar. Bunun gibi pek çok şeyi siz de keşfedebilirsiniz.

Biyolojiyi anlamak size yaşadığınız hayatı anlamlandırmak için fırsatlar sunacaktır. Çünkü biyoloji hayattır.

Haydi siz de Evren'de tüm olan biteni ve kendinize dair her şeyi bir gözden geçirin. İşte o zaman biyolojinin katıksız büyüüne kapılacaksınız.

BİLİM VE TEKNOLOJİ KULÜBÜ

4006 - TÜBİTAK Bilim Fuarları ,bilimin ve bilimsel çalışmaların yeni nesiller tarafından benimsenmesi ve teşvik edilmesi, bilimin günlük hayatla ilişkilendirilmesi, bilim kültürünün yaygınlaştırılması, okul ortamının; öğrenilen ve araştırılan dinamik bir yapıya dönüştürülmesi, araştırma tekniklerinin, raporlamanın ve sunum becerilerinin tabana yayılarak genç bireylere kazandırılması, farklı bilişsel, duyuşsal ve psikomotor seviyedeki her çocuğa proje yapma fırsatının sunulması, öğrencilere işbirliği içerisinde proje yapma konusunda yeni ortam ve olanakların sağlanması, öğrenciler üzerindeki yarışma baskısının ortadan kaldırılarak proje yapmanın eğlenceli taraflarının ön plana çıkarılması, gerçek hayattaki soru ve sorunlara çözüm bulunmasında bilimsel çalışmaların ve bulguların öneminin öğrenciler tarafından uygulanarak / yaşanarak bilimsel çalışmalarla ilişkilendirilmesinin sağlanması amacıyla yürütülür.

Bu amaçla 2018 - 2019 eğitim öğretim yılı için Fizik ,Kimya Biyoloji branşlarında; Geri dönüşüm, elektrik-manyetizma, yenilenebilir enerji, biyoçeşitlilik, teknolojik gelişmeler, balıkçılık konuları üzerine yoğunlaştığımız toplam 20 proje ile yaptığımız başvurumuz kabul edilmiştir. 4006 - TÜBİTAK Bilim Şenliği hazırlıkları öğrencilerin ve danışman öğretmenlerinin özverili çalışmalarıyla devam etmektedir. Bilgi ve deneyim paylaştıkça çoğalır. Bu yüzden 21-22 Mayıs tarihlerinde okulumuzun bahçesinde sizlerle buluşmak ve karşılıklı etkileşim kurmak için sabırsızlanıyoruz.

TÜBİTAK 4006

Elif Naz Gündüz

Okulumuz Tübitak çalışmalarına oldukça önem vermektedir. Ben de bu kapsamda antibiyotik direnci kazanmış bakterilerin doğal yağlarla öldürülmesini denedim. Bu süreci okulumuzdaki biyoloji laboratuvarında gerçekleştirdim. Bu deneyimle Tübitaka başvurdum. Okul laboratuvarlarındaki araç ve gereçleri kullanarak deneyimi tamamladım. Okulda yaptığımız kermesle bakteri besiyelleri, karanfil ve kantaron yağı aldım. Çok eğlenceli bir o kadar da eğlenceli bir süreçti.

Perisa Mukaddem & Pınar Kayışoğlu

Yüzyıllardır insanlar bitkileri hem besin maddesi hem de koku ve tar verici olarak da kullanmaktadır. Bu bitkilerden biri olan zerdeçal baharat olarak kullanılmasının yanı sıra renk verici, halk arasında tedavi edici amaçlarla da kullanılmaktadır. Yapısındaki kurkumin maddesiyle kansere karşı önleyici olduğu bilinmektedir. Biz bu deneyimizde zerdeçalın mitoz bölünme üzerindeki etkisini belirleyerek kanserden koruyucu özelliklerini gözlemledik.

Ömür uzunluğunun arttırılması insanlık tarihinin hep ilgisini çekmiştir bu amaçla yapılan pek çok çalışma beslenmenin yaşlanma ile ilişkisini ortaya koymuştur. Benim çalışmam insanlarda ömür uzunluğunun günümüzde pek çok tartışma yaratan gluten maddesinin yaşama yüzdesi üzerine ilişkisini incelemek ve böylelikle diğer canlı üzerindeki etkilerine ön bilgi sahibi olmaktadır

Enis Demir

SEVİM KABAOĞLU
ERKEK

Kendini dışarı atar atmaz derin bir nefes aldı.Soğuk damlalar sıcak teninde bir şok etkisi yarattığında anladı yağmurun yağdığını.Nasıl attıysa kendini dışarı, o aceleyle yanına da almamıştı montunu.Şimdi geride dönecekti.Mecbur hırkasına sığındı.Kollarını kendine sararak yürümeye başladı.O sırada aceleyle çıktığını görüp peşinden gelen arkadaşı Necmi 'nin kendisine seslendiğini duydu:

- Ali !

Cevap vermedi.Tekrar seslendi.Yine cevap vermedi.Hala arkasından bağıyordu ama o da yağmurun yağdığını yeni fark etmiş olacak ki durdu.Nihayet sustu diye geçirdi içinden Ali.Artık yağmurun sesini çok iyi duymuyordu.Düşünceleri onu ele geçirmişti.Neden buradaydı?Neden kaçmıştı?Siniri geçince yeni yeni oturuyordu her şey yerine.Patronunun onu nasıl süzdüğünü hatırladı.Kendisine nasıl baktığını düşündü.Birden refleks olarak hırkasına daha da sarıldı.Erkek olmanın bazen ne kadar zor bir şey olduğunu düşündü.Hep korkarak yürümekten, hemen her dakika takip ediliyor muyum acaba diye şüpheye düşmekten bıkmıştı.Ona orada haddini bildirmeliydim diye geçirdi içinden.Sonra vazgeçti.Kendisinin bunu yapamayacağını biliyordu.Yapabilse,direnebilse babası kendisini her gün hor görüp aşağıladığı zaman zaten direnirdi.Babası zor bir adamdı.Eve biraz geç kalsa hemen ona başka bir muamele yapmaya başlar, giydiğine hatta yediğine içtiğine bile karışırdu.Oysa ablaları istediği saatte eve gelir, babasından da her zaman taktir alırdı. Bir şey yaptıkları da yoktu aslında.Sadece gezer ve tozarlar, eve geldiklerinde de yemeklerini hazır isterlerdi. Bazen onlara çok özenir ,geceleri sessizce ağlardı.

Eve yaklaştığı anladı.Havada iyice kararmıştı.Sokakta sessizdi.Karşıdan gelen kadını daha yeni fark ediyordu.İçinde bir ürperti vardı.Hemen gömleğinin açık olan yakasını ilikleli ve adımlarını daha da hızlandırdı. Bir an önce eve gitmek istiyordu ama sabahları gürültünün eksik olmadığı bu sokaklarda artık sadece kadının ayakkabısının yerde bıraktığı o korkutucu tok ses duyuluyordu.Tak tuk tak tuk...

17.30

Belki de havaların artık erken kararması içime dengesini kaybedip popo üstü yere düşen bir ayı gibi tak diye oturup, kalbimdeki bitmek bilmeyen güneş sevgisini ezdi, o kalbimi bile batmakta olduğu zamanki turuncuya döndüren güneşi hayatımdan çekip aldı diye son zamanlarda - özellikle saat 17.30'u geçmiş ve şehrin pis havası garip bir şekilde steril hissettiriyorsa- etrafıma gözüm dolu bir hüznle bakmaya başladım.

Dün tam da öğleden sonra beş buçukta Kadıköy'deydim -arkadaşlarım bunu duyunca kıs kıs gülecek, biliyorum- kocaman; koca bir göbeği ve koca bir bıyığı olan, koca gözlüğüyle etrafı kafasından tamamen hiçbir şey geçmeden, ama büyük bir neşeyle seyreden bir dayı geçti önümden (Dayı diyorum çünkü bence amcalar hep *zayıf* ve bıyıklı olur, her şekilde ortada bir bıyık vardır.).

Üzerindeki pembeli mavili ekoseli gömleği ucuz buldu diye, ve o koca güneş gözlüğünü karısı haricinde kızı yaşındaki vizyonsuz bayanları etkilemek için aldığını yüzde seksen kendimden emin olarak olarak söyleyebilirdim. Neşesinin yüzünden okunduğu kadar büyük bir neşe olmadığını ancak üstündeki detaylara baktıktan sonra anlayabildim.

Cahilliğin verdiği neşe ve özgürlük hissi ancak insan ölüme yaklaşır bu hayatta hiçbir fark yaratmadığını anlayana kadardı çünkü.

Havayı ciğerlerimin en dibine kadar çekip, onun haline üzülüm yalnızca. Ön yargılı davrandığım için kendimi dizginledim sonra. Ama üzölmeye devam ettim ve biraz güldüm, o gözlükleri takmaya karar vermiş birisi acınacak haldeydi çünkü; çünkü muhtemelen bu dayı, bütün haberlerini kendi çapında saçmalayan bültenlerden alıyordu.

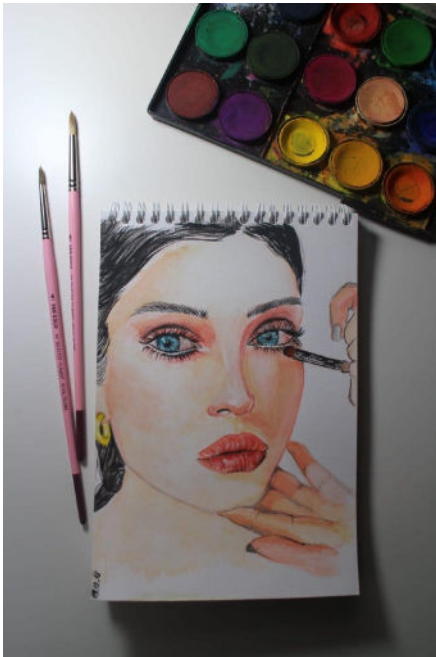
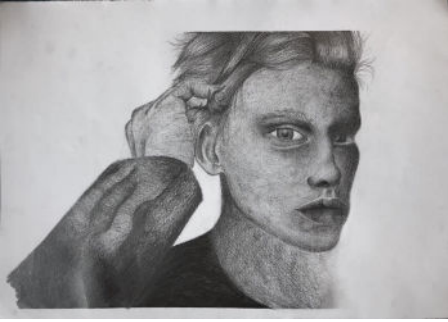
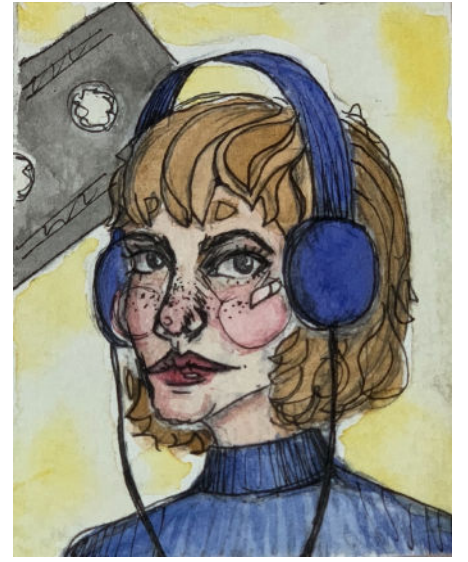
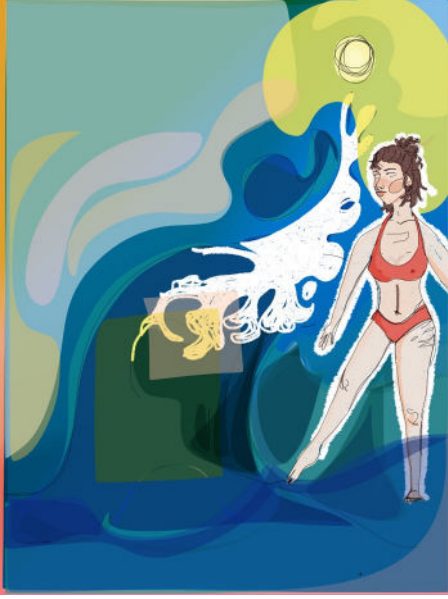
Güneş tamamen batmak üzereyken, bu dayının saçma hayatını kurgularken dükkanları dolaşmışım, soğuk hava yanaklarımı al al yapmıştı, hissedebiliyordum. Önümden kızılı erkekli, benim yaşlarımda bir grup geçti. Hemen onları yargılamaya koyuldum. Kimse birbirinden

iyi değildi, bu çocuklar da belki çok iyi giyiniyorlar, fitler ve yaşlarından büyük işlere kalkışıyorlardı. Her şeyi çok iyi biliyormuşçasına gündemdekileri konuşuyorlardı. Kendilerini çok havalı zannediyorlardı, onlara buradan gelen mutluluk da hiçbir şey bilmedikleri gün sona erecekti. Normalde onları küçümseyeceğime yine havanın verdiği üzüntüyle onlara sadece güldüm.

Yüzüme çarpan rüzgarla gözlerim sulanmıştı ve her şey aniden dramatik bir hal almıştı. Aniden kendimi Fransızca bir bağımsız filmde hissettim. (Kendimi zaten hep anlayamadığım bir şeyin, alışılmamış bir kültürle ilgili bir sahnesinde hissedirim. Sonra da annemin ne kadar film ve dizi izlediğim konusunda haklı olduğunu fark ederim. Bu hissetme anı geçince fark etme anı da geçer ve resetlenirim.) Annemin ne kadar haklı olduğunu düşündükten sonra bir arabanın hızla önümden geçmesiyle, biraz sinirlensem de, gerçekliğe dönüp aslında ne kadar saçmaladığımı fark ettim, kendi halime güldüm bu sefer. Karşı kaldırımında vitrini bulunan kafenin yanıp sönen tatlı peri ışıkları gözümü aldı o sırada. Işık, havanın koyu mavi rengine çok yakışıyordu.

Cahil dayılar ve bilmiş çocuklar, benim çevreme bakarkenki küçümseme halim ve içinde olduğum film – bu arada film, birçok festival ödülü kazanmıştı- aklımdan puf diye yok olup çıkıvermişti. Akılsız bir hayvan gibi, o parlak şeyler o an ilgimi hayat ve insanlar hakkındaki, psikolojik algılar barındıran düşüncelerimden daha çok ilgimi çekiyordu. Benim de cahilce güldüğüm –ki cahilliğin verdiği neşeyle “mutlu” bir hayat geçiren birisinin 85'ine geldiğinde de bu hayatta nasıl bir fark yarattığını çok da umursamayacağını ve cahilliğin gerçekten mutluluk olması hakkındaki sözün doğru olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum- veya her şeyi biliyormuş gibi yaptığım zamanlar aklıma hiç gelmeden, kulaklıklarımı kulağıma takıp beni iyi hissettiren bir müzik açıp parıldayan ışıkların büyüğü geçene kadar gözümü onlardan ayırmamaya ve arada bir doğru yolda olduğumdan emin olmak için ayaklarımı takip etmeye çalışarak rihimim yolunu tuttum.

ZEYNEP TOKATLI
ZEYNEP TUNA AKÇİÇEK
ESMA NUR USTA

EMİRCAN TİRYAKİ

KELEBEK

Düşünmek zor rotaydı insanlığa
Takip edenler kaybetti
Gözler en haklı şahitti yargıçlara
Gerçeği görmekse kaybetmek

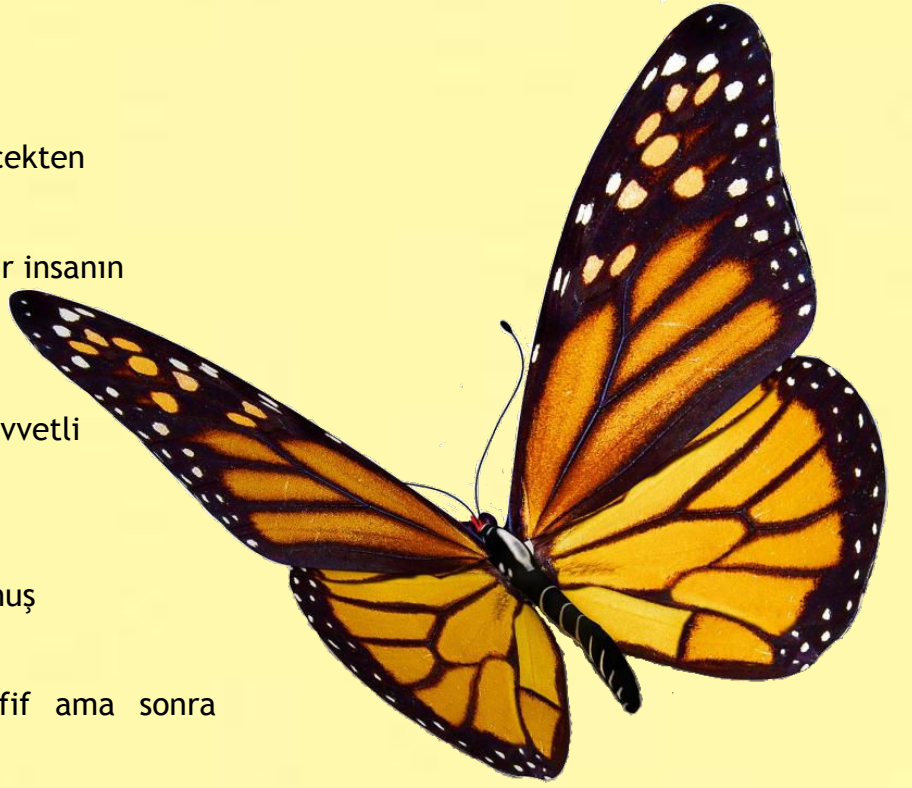
Bazen dalası gelir insanın
Fazla dalarsa gerçeği unuttur
İyi mi gelir bilmem
Ama kopmak da istemez gerçekten

Bazen sıcak ele ihtiyacı vardır insanın
Bir şömine misali huzurlu
Uyutacak kadar narin
Rüyalara daldıracak kadar kuvvetli

Kalplere dokunmak gerekir
Öyle içten olmalı ki bu dokunuş
Bir kuş kadar hafif
Sinek ısırığı gibi başta hafif ama sonra
hatırlatacak türden

Duymak gerekiyor insanın sessizliğini
Kaç kişinin çığlığını duydunuz kim bilir
Kaç kişi birbirini duydu
Yoksa duymakta mı kaybetmekti

Duy,dal,ısın,dokun,duy
Elbette bir kelebek bulacak sen,
O sahil o ada
Kelebek küs değil ya sana?

BEŐIKTAŐ ARNAVUTKÖY KORKMAZ YİĞİT ANADOLU LİSESİ

twitter: @KYAL_besiktas
instagram: korkmazyizitanadolu

964190@meb.k12.tr
kyalisesi.meb.k12.tr